

1892 — Α΄.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ, 1892 — ΠΡΩΤΗ ΒΕΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

*Επιμαρτυρησθεσ του 1895
για το διαβολεδικο
απο το
Κραδικο*

1890η εν ετει 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ, Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΑΡΑΙΟΣ

1892

Απαγορευεται η κλησ ηδειασ αναδημοσειασ τωσ περιεχομενωσ.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

'Εν Ἑλλάδι φρ. 5. — 'Εν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσά φρ. 6.

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτὴ καὶ ἑτησία, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΘΕΣ

Ἄδειου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 2,80
Χαρτοδέτου 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου 4—

Ἐυρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

	Σελ.		Σελ.
Ἀγριολούλουδον.....	44	Νοικοκυρούλα (ἡ) (μετὰ εἰκόνας).....	109
Ἀκρίδες καὶ πάκται (μετὰ εἰκόνας).....	61	Ὀλίγον ἀπ' ὅλα.....	14, 31, 64, 96, 128, 159, 187
Ἀλληλογραφία τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΘΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ. 15, 47 79, 111, 143, 175	137	[Ἁγία Σοφία καὶ Ἅγιος Πέτρος, 187. — Ἀνθρώποι ἐν ἀμηχανίᾳ, 96. — Ἀπὸ Ἰο- λωνίας εἰς Ἰνδικὴν, 128. — Γέφυραι, 159. — Γλαυὴ (ἡ) ὠφέλιμος, 128. — Ἔθιμον περὶ ἐκ- λείψεων, 14. — Ἐν δημοτικῶν ἀντίγραφο, 187. — Ἐπισημότητος κλίση, 159. — Ἐπιβλαβῆς συνήθεια, 14. — Ἐσφαλμένη ἰδέα περὶ σαυ- ρῶν, — Ἐχθρὸς (ὁ) τῆς φιλαίτης, 64. — Ζων- τάνην βαρβαρῶν, 14. — Ὀνησιμότης (ἡ) ἐπὶ τῆς ὑδρογείου σφαίρας], 14. — Κινεῖσι (οἱ) καὶ οἱ ἰάτραι τῶν, 64. — Κυνάριον (τὸ) τοῦ δάσδιν, 159. — Κώδωνες (οἱ) τοῦ Ἁγ. Ἰα- κώβου τῆς Καρπαστίλλης, 14. — Λαμπρὸς νῆος, 128. — Μεγαλειτέραι (αἱ) πόλεις, 96. — Μικρὰ ἱατρικῆ, 31. — Μικρὰ ὕγιεινῆ, 96. — Μουσικὸι ἀποθανόντες νέοι, 64. — Νοσηροσύνη τῶν ἀρκίων, 187. — Οἰκονομία, 14. — Ὅρκιοι καὶ βλασφημίαι, 159. — Παράδοξα περὶ μελισσῶν, 159. — Παράδοξος ἐνδομακία, 187. — Πόλεμος κατὰ τῶν κορέων, 128. — Πρόσθεσις ἑτεροειδῶν, 159. — Πτηνὰ τῆς Ἑλ- λάδος, 159. — Πῶς ἐξαλείφονται αἱ κηλίδες τῆς μελάνης, 159. — Σάν σκύλος μὲ τὴ γάτα, 31. — Σοφὰ λόγια, 14, 31, 64. — Φιλοσοφία κόρκης, 96. — Χαδιάρτον (τὸ), 14. — Ὁφέλιμα πτηνὰ, 96.]	109
Ἀματάδα (μετὰ εἰκόνας).....	137	Παιδικὴ ἡλικία τοῦ Καρόλου Λινναίου 135, 151, 171, 184	14
Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.....	75	Παιδιὸν πνεῦμα.....	14
Βασιλεὺς (ὁ) καὶ τὸ μέγα τύμπανον.....	140	Παράδοξοι ταξιδιώται.....	39
Διαγωνισμοὶ 31ος (Δύσεις πνεύματος, ἀσκήσεων).....	111	Πελαργοὶ οἱ (μετὰ εἰκόνας).....	9
» 32ος (Σύνθ. Παίδ. πνεύματος).....	114	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.....	16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 188
» 33ος (Δύσεις πνευμ. ἀσκήσ.).....	144	Πόνος καὶ θάρος.....	142
» 34ος (Σύνθ. διηγήματος μετὰ εἰκ.).....	173	Προγονικοὶ θεσμοί.....	187
Διατὶ ἡ χελιδὼν κάμνει μιστὴν τὴν φωνὴν τῆς.....	110	Πρῶτα (τὰ) βήματα (μετὰ εἰκόνας).....	13
Δράκων καὶ Τροσούλης.....	24	Πρῶτον (τὸ) δῶρον (Μονόλογος).....	7
Δύο (αἱ) λίραι τῆς μάγνης.....	185	Πρωτοφανὴς φίλια (μετὰ εἰκόνας).....	77
Δύο (τὰ) ἀδελφία (μετὰ εἰκόνας).....	41	Ἰταροτεχνία ἐν Μεσσηνίᾳ.....	155
Δύσεις (ἡ) τοῦ ἡλίου (μετὰ εἰκόνας).....	189	Στραυτοκάμηλος (μετὰ εἰκόνας).....	71
Δῶρον (τὸ) τῆς Ἑλένης (Διάλογος).....	74	Ταχυδακτυλογράφος (ὁ) (Μονόλογος).....	102
Εἰς ἀπεργίαν 1.....	134	Τεράστια φώκια (μετὰ εἰκόνας).....	92
Εἰς τὴν χώραν τῶν μύλων. 26, 45, 58, 78, 99, 106, 126	169	Τὶ ὄρατα μαλλιά!.....	174
Ἐκ τοῦ Ἰνδικοῦ βίου (μετὰ εἰκόνας).....	169	Ἵγνος τῆς ἀνοίξεως.....	63
Ἐκτωρ καὶ Λευκὴ.....	168	Φελλάχος (ὁ) καὶ οἱ δύο κλέπται.....	95
Ἐπισκοπεῖς (ἡ) τῶν ἰθαλλῶν (μετὰ 2 εἰκόν.).....	25	Φίλοι (οἱ) τῆς Ἀνοῦλας (μετὰ εἰκόνας).....	89
Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἄνδιων (μετὰ εἰκόν.).....	141	Φραγκλῖνος (Βενιαμίν) (μετὰ εἰκόνας).....	86
Εὐσελαγχία.....	24	Χελώνη (μετὰ 2 εἰκόνων).....	140
Ἡμίονος καὶ ἵπκος.....	172		
Θαλάσσια ταξιδία (μετὰ 2 εἰκόνων).....	119		
Θεατρικὴ παράστασις.....	62		
Θεραπευτικὴ (ὁ) ἀσθενείας.....	94		
Θυγάτηρ (ἡ) τοῦ Δάγη.....	122		
Θυγατέρας (αἱ) τοῦ πλοιάρχου.....	10		
Ἰαποπόταμος (μετὰ εἰκόνας).....	56		
Ἰσχυρότερος καὶ τῆς θαλάσσης.....	54		
Καθημερινόν μου (τὸ) φῶμα (Μονόλογος).....	158		
Κακὴ συνάντησις (μετὰ εἰκόνας).....	181		
Κακὸς (ὁ) λόγος.....	42		
Καλλιτέρα (ἡ) ἀνταμοιβή.....	181		
Καλοὶ ἄνθρωποι (μετὰ 30 εἰκόνων).....	1, 17, 33, 49, 65, 81, 97, 113, 129, 145, 161, 177		
Κόσμος (ὁ) ἐγγύρσις ἀνάποδα.....	40		
Κουκουβάγια (ἡ) καὶ τὰ μικρὰ πτηνὰ.....	8		
Κτύπημα (ἐν) σφύρας.....	138		
Λέων (ὁ) τῆς Ἀμερικῆς (μετὰ εἰκόνας).....	157		
Λύκος καὶ κύων.....	122		
Μάθημα (τὸ) τῆς θείας μου.....	22		
Μαργαρίται (αἱ) (Μονόλογος).....	30		
Μελέτη (ἡ) (μετὰ εἰκόνας).....	125		
Μηχανικὸι χωρὶς δίπλωμα (μετὰ εἰκόνας).....	28		
Μικρὰ πράγματα.....	156		
Νῆον (τὸ) μυθιστόρημα τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΘΕΣ.....	187		

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

* Ἄστρο (τὸ).....	108	Καληνύχτα.....	42
Γλυκεῖα καλοκαίρι.....	8	Μύλος (ὁ).....	168
Εἶνε Κυριακή.....	61	* Ὁλ' ἀλλάζουσε.....	118
* Ἐσπέρα.....	104	Ποιός.....	29
Ζέφυρος.....	124	Τραγουδάκι.....	92

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 57 εικονογραφίας.

*Μεταφράσεις τοῦ 1895
εἰς τὸν ἑαυτοῦ
ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ*

« ΕΞΗΡΘΩΣΕ ΤΟΥΣ ΕΚΥΛΟΥΣ ΜΕΧΡΙ ΔΥΣΣΕΗΣ. » (Σελ. 3)

ΚΑΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ J. GIRARDIN ΚΑΤ' ΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΗΣΙΣ

Ὁ κ. Εὐλαμπίδης, ὅπως ὄλοι οἱ ἄνθρωποι, εἶχε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἐχθρούς του. Οἱ φίλοι του τὸν εὕρισκαν σοβαρὸν καὶ ἀξιοπρεπῆ, ὅπως πρέπει νὰ εἶνε κάθε πλούσιος ἐργαστασιάρχης· οἱ ἐχθροὶ του τὸν κατηγόρουσαν ὡς ἀκαμπτὸν καὶ τραχύν. Καὶ ὅμως τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἦτο οὔτε ἀκαμπτὸς οὔτε τραχὺς· εἴμπορεῖ μάστιχα νὰ εἶπῃ κανεὶς ὅτι δὲν ἦτο οὔτε ἀξιοπρεπὴς οὔτε σοβαρὸς. Πρῶτον διὰ τὴν εἰσῆλθε πηδῶν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του. Ἐπειτα ἐτρέτιζε κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω ποῖον τραγουδάκι, δταν ἐκλήσιασεν ἀνεπαυστήτως τὴν θερμάστραν ἰδὼν δὲ κατὰ τύχην τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸν ἀπέναντι καθρέπτην, ἀπήθουσε πρὸς τὸν ἑαυτὸν του φιλοφρονέστατον χαιρετισμὸν καὶ ἔλαφρον εὐχαριστήσιον· μαιδιάμα.

Ἦνε λοιπὸν αὕτη, ὡς παρακαλῶ, διαγωγὴ ἀνθρώπου σοβαροῦ; Ἀπεναντίας τόσοσ ὀλίγον ἤξευρε τί ἔκαμε σήμερον ὁ κ. Εὐλαμπίδης, ὥστε ἐπλησίασεν ὡς διὰ νὰ ζεστάνῃ τὰ ὑποδήματά του εἰς τὴν θερμάστραν, λησμονῶν ἐντελῶς ὅτι ἦτο καλοκαίρι φανορίτας.

καὶ ἡ θερμάστρα χωρὶς φωτιάν. Ὅταν ἐνόησε τὴν ἀπαίρεισίν του ἤρχισε νὰ γελᾷ κχι κτῆπιν, ἀποῦ ἐγέλασε καλά, ἔγινε σοβαρὸς, διῶρθωσε τὰ ἄκρα τοῦ ἑαν εἶχε νὰ ἴδῃ τὴν οἰκογενεῖάν του δελαπέντε ἡμερῶν καὶ διημέτησε τὰς φαβορίτας του.

Ἐξηπλώθη τότε εἰς τὴν κρὸ τοῦ γραφείου του πολυθρόναν καὶ ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγας στιγμάς ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν ὄροφν. Ἐπειτα ἤρπασε τὴν πρώτην τοχοῦσαν ἐκ τῶν γραφίδων αἱ ὁποῖαι εὕρισκοντο ἐμπρὸς του — πράγμα ἀνάξιον ἀνθρώπου μεθοδικοῦ— καὶ, σύρων πρὸς ἑαυτὸν τὸν ὀλόκληρον δέσμην ἐπιστολικοῦ χάρτου, ἤρχισε νὰ γράφῃ.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου ἔγραψε μίαν φράσιν, μίαν μόνην. Τὴν φράσιν αὕτην τὴν ἐπανελάβεν ἐπὶ δευτέρου, κατόπιν ἐπὶ τρίτου, καὶ τέλος ἐπὶ ὀλοκλήρου δωδεκάδος φύλλων. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἦτο μαθητὴς ὀνηρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον αὐστηρὸς καθηγητὴς ἐπέβαλεν ὡς τιμωρίαν ν' ἀντιγράψῃ ἐπ' ἀπειρον τὸ μάθημα τὸ ὁποῖον δὲν ἐμελέτησεν. Ἄλλ' ἡ παραβολὴ αὕτη δὲν θὰ ἤρμοζεν ἐδῶ ἐντελῶς διότι ἐν ᾧ ὅσῳ συνήθως προχωρεῖ εἰς τὴν ἐργασίαν του ὁ μαθητὴς τόσοσ μουρμουρίζει καὶ δυστροπεῖ, ἀπεναντίας ὅσῳ ἐπανελάμβανε τὴν φράσιν του ὁ κ. Εὐλαμπίδης, τόσοσ ζωηρότερον ἐφαίνετο τὸ μαιδιάμα τῆς εὐχαριστήσεως ἀνίμεσα εἰς τὰς ποικίλας του φαβορίτας.

Ἐν τῷ μεταξῷ ἐφάνῃ καταληθθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίας ἀνησυχίας καὶ ὄρησεν ἔξω τοῦ γραφείου του, ὡς ἐπεὶ καλὰ, ἔγινε σοβαρὸς, διῶρθωσε τὰ ἄκρα τοῦ ἑαν εἶχε νὰ ἴδῃ τὴν οἰκογενεῖάν του δελαπέντε ἡμερῶν καὶ ἐσπευθε νὰ λάβῃ περὶ αὐτῆς εἰδήσεις.

εάν ο οικος Εύλαμπίδου και Σ^α απέκτα ένα γάτον ή ένα σκύλον.

Οι άνθρωποι του συμφέροντος έλεγαν σειόντες την κεφαλήν: «Νά τώρα, ή προίξ των θεσποινίδων Εύλαμπίδου ήλαττώθη κατά τόν έν τρίτον.» Οι δέ άνοητοι και οι προληπτικοί, αποβλέποντες εις την σύμπτωσιν ότι έγεννήθη Τρίτην και 13 του μηνός, προσμάντισον κακόν τόν τέλος του.

Ο θυρωρός, ο κανδηλανάπτης και ο κωδωνοκρούστης της εκκλησίας του Αγίου Παύλου υπελόγηον τί ήδύνατο να έλπιζωσιν εκ της γνωστής γενναιοδωρίας του κ. Εύλαμπίδου, μετά τόν εύτυχές τούτο γεγονός.

Ο διευθυντής του ιδιωτικού λυκείου, άνθρωπος πολύ προβλεπτικός, έθεώρει ήδη και τόν νεογέννητον ως ένα εκ των μελλόντων μαθητών του, έσπευσε δέ να στείλη τόν έπισκεπτήριόν του με όλίγας λέξεις συγχαρητηρίους...

Μόνον αι μητέρες, αι όποίαι είχαν θυγατέρας δεν έδειξαν πολύ ενδιαφέρον ως εκ της λίαν άνωρου ηλικίας του γαμβρού, ο όποτος πρό όλίγου εισήλθεν εις τόν κόσμον' έν φ όσαι είχαν χάση κανέν παιδίον, έκλαυσαν σιωπηλώς άμα τή είδησει ή όποία ανέξες διά της άναμνήσεως την πληγήν των, και ηνύχθησαν εκ βάθους καρδιάς να είνε εύτυχεστέρα των, ως προς τούτο, ή καλή κυρία Εύλαμπίδου.

Αυτή δέ κύπτουσα επί του λίκνου εύρισκε τόν υιόν της τόν ωραιότατον παιδίον του κόσμου, ένφ συγχρόνως ο πατήρ με μεγάλην σοβαρότητα έθετε ένα των δακτύλων του εις τας μικράς του παλάμας και έβεβαίωσεν ότι τόν βρέφος τόν τον έσφιγγε μέχρι πόνου. «Αυτός ο μικρός κύριος, έλεγε, είνε δυνατός σαν λεοντάρι. Από τώρα μου φαίνεται πώς τον βλέπω διευθυντήν του καταστήματος!»

Τόν δέ πλάσμα τόν όποτον έδιδεν άφορμήν εις τόσας σκέψεις και τόσα ποικίλα αισθήματα, ως εάν ήσθάνετο άμυδρως τά καλά και τά κακά τά όποια έλέγοντο περί αυτού, άλλοτε μέν έμόρφαζεν ως να έμειδία, άλλοτε δέ έμειδία ως να έμόρφαζε' και άλλοτε μέν κατακκόκκινων με τας πυγμάς έσφιγγέ-

νας, ως πυγμάχος οξέθυμος, φαίνατο πολεμών προς έχθρον άβρατον' άλλοτε δέ ήσυχον με άνοικτας χείρας, φαίνατο τείνον τούς βραχίονας προς φίλον.

Κατόπιν ως εάν εξαφνα άπεφασίξε να μη σκοτιζή τόν κεφάλι του με τόσας ματαιάς φροντίδας και, όπως ο παλαιός εκείνος Θηβαίος, ν' αναβάλλη ές αύριον τά σπουδαία, έπινα γάλα με λαιμαργίαν μακρού γατίου και παρεδίδοτο εις μακρόν ύπνον, έπανακτών δυνάμεις διά τόν άγώνα της ζωής.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ο ΚΑΠΗΛΟΣ, Ο ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΚΛΗΤΗΡ ΚΑΙ Ο ΔΑΝΒΙΣΤΗΣ

Συνήθως οι δικαστικοί κλητήρες, όσον άγαθοί και έναρτοι και άν ύποτεθώσι, δεν σηκώνονται εις τας

τέσσαρας τόν πρωτό μόνον και μόνον διά να ιδώσι την άνατολήν του ήλιου. Και ο κύρ Θωμάς λοιπόν δεν άσκήε την κλίνην του σήμερον πρό της αύγης, διά ν' άπολαύση τήν θέαν αυτού του φαινομένου.

Επειδή τόν δωμάτιόν του έβλεπε προς αύλην πολύ

στενήν και επειδή ή αύλη αυτή περιετοιχίζετο από ύψηλά καταμαυρα τοιχώματα, έξυρίσθη σχεδόν ψηλαφητεί και έκοψε μάλιστα όλίγον τόν δεξιόν μάγουλον, ένα μάγουλον παχουλόν' αλλά και τόν άριστερόν μάγουλον ήτο όμοίως παχουλόν και όλόκληρος ο κύρ Θωμάς ήτο παχουλός και κοντός, άν και άρχετα έλαφρός και εύκίνητος. Κατόπιν εκούμβωσεν επί του τετραγώνου στήθους του έν χνουδατών έπανωφόριον, τόν όποτον είδε μέν εύτυχεστέρας ημέρας άλλ' ήρχισε τώρα προς τούς άγκώννας να γίνεται φαλακρόν — έλαβε από την γωνίαν την κοντήν και οξώδη ράβδον του και είπε: « Δέν έχω τίποτε άλλο, μου φαίνεται.» Έσκέφη μίαν στιγμήν μήπως έλησιμόνησε τίποτε και έξήλαθε κατόπιν με βήμα νεανικόν, άφίνων παραδεδομένα άκόμη εις τόν ύπνον τά τέκνα του και την σύζυγόν του, — τά μέλη της οικογενείας Θωμά, όλα ως αυτός εύθυμα και παχουλά.

Φθάσας ο δικαστικός κλητήρ εις την πρώτην διασταύρωσιν, έσταμάτησεν επί στιγμήν διαστάζων.

Ο ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΚΛΗΤΗΡ

«Απ' εδώ είνε σχεδόν έν τέταρτον συντομώτερα, είπε καθ' έαυτόν' αλλά είνε ο μέγας δρόμος και έχει πολλήν σκόνιν' απ' εκεί όμως είνε καλλίτερα' και έτσι μούρχεται να τραθήξω απ' εκεί.» Και έτραθήξεν απ' εκεί.

Ητο ώραιος δρομίσκος έξοχικός, ακολουθών τούς ιδιοτρόπους έλιγμούς μικρού ποταμού, από τού όποίου ήγειρετο βραδέως διαφανής όμίχλη, διαλυομένη μικρόν και κατ' όλίγον, άφ'ού περιεδινείτο άνωθεν του όλίγας στιγμάς. Τά μακρά φύλλα των γηραιών ίτεών έφρισσον εκ της πνοής της ύποψύχρου πρωϊνής αύρας και ήκαύετο ο παρατατάμένος φύθρος των ύψηλών λευκών, ως ύδατος μακρόθεν καταλαεϊθόμενου. «Αυθη και φυτά έρχίζον εδώ κ' εκεί τήν άπέραντον σκηνογραφίαν.

Εάν ο κύρ Θωμάς ήτο ζωγράφος, θα έδραττε τόν χρωστήρα' εάν ήτο ποιητής (α έπεκαλείτο την Μούσαν... Αλλά ήτο άπλούς μόνον δικαστικός κλητήρ. Περιωρίσθη λοιπόν εις τόν ν' άπολαύση μεθ' ήδανής την ωραίαν θερινήν πρσίαν, σκεπτόμενος συγχρόνως ότι ήτο πολύ πλέον εύχάριστον να περιπατή κανείς εις τούς άγρούς, τούς σπινθηροβολούντας εκ των σταγόμων της δρόσου, ή να μένη κλεισμένος εις τόν πτηγρόν του, δωμάτιον και να συντάσση κλήσεις. Δι' έν μόνον πράγμα έλυπείτο ο άγαθος κύρ Θωμάς, ότι δεν είχε μαζί του και τά παιδιά. Αλλά

διά να παρηγορηθή, φαίνεται, έξήγαγεν εκ του θυλακίου του μεγάλην χωματινήν πίπαν, πολύ μαυρισμένην εκ της μακρας χρήσεως και είπε με χαράν: «Πρέπει νανάψω μιά,» (υπογοητέον π i π a v) και ήναψε τή έντι μίαν.

Ητο εύχάριστον να τον βλέπει τις με πόσην ήδονήν έρρόφα τον καπνόν και πώς έτέρπετο παρακολουθών με τόν όφθαλμόν τας μεγάλας αυτού τολύπας, αι όποίαι άνυψούντο βραδέως, κυματίζουσαι έλαφρώς πριν διαλυθώσι.

Διά να ποικίλ η τας διασκεδάσεις του περιέστρεφε ταχέως την χονδράν του ράβδον δίδων από καιρού εις καιρόν και από έν δυνατόν κτύπημα εις καμμίαν ίτέαν. Τόν γηραιόν δένδρον άντήχει ως κενόν και έφρισσεν υπό τόν κτύπημα μέχρι του τελευταίου του φύλλου. Είς μέρην τινά εύρέα και ήρεμα τού ποταμού ή έπιφάνεια τού ύδατος έκαλύπτετο υπό τάπητος άνθέων και φύλλων, έν φ εις άλλα, όπου στενότερον και ταχύτερον ήτο τόν ρεύμα, έβλεπε τις εις τόν καθρέπτην τού κρυ-

«ΝΑ Η ΠΟΡΤΑ!» (Σελ. 4)

σταλλίου ύδατος κυματίζοντας και συστρεφομένους τούς μακρούς κλώνας ύδροχαρών φυτών.

Ο κλητήρ συνεκινήθη εκ της ήρεμίας ταύτης της φύσεως. Ησθάνετο τόν έαυτόν του έπίσης εύτυχή και παιδρόν ως τά ψαράκια, τά όποια εκολύμβων επάνω κάτω εις τόν ύδωρ του ποταμού. Τήν στιγμήν εκείνην δεν έσκέπτετο περισσότερο από

ΓΛΥΚΕΙΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑ

Γλυκειά καλοκαιριά—οί κάμποι πρασινίζουν, στολίζουν' οί άγροί, κι' άνθίζουν τὰ κλαδιά· λουλούδια περισσά τούς κήπους μας γεμίζουν, έλλιδες και χαρές γεμίζουν τήν καρδιά.

Γλυκειά κακοκαιριά—ό ήλιος λαμπυρίζει, 'ς τὰ δένδρα κελαιδούν τὰ πρόσχαρα πουλιά, άνθόσπαρτα παντού ή γή μουχομυρίζει κ' ή αύρες χαιρετούν τήν τριανταφυλιά.

Γλυκειά καλοκαιριά—τὰ φιδωτά ποτάμια 'ς τόν ήλιο άντανακλούν και φαίνοντ' άργυρά· σκόνονται ψηλά τὰ λυγρή κάλαμια και ρίχνουν κατά γής τὰ φύλλα τὰ ξηρά.

Γλυκειά καλοκαιριά—έλάτε μαζωμένοι τὰ μαύρα χελιδόνια μαζί να χαιρετίσωμε· ώσαν αυτά κ' ήμεις εδώ 'ς τόν κόσμο ξένοι 'ς τήν πρώτη μας πατρίδα μι' ήμερα θά γυρίσωμε.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΤΗΝΑ

Είς έν ώραϊον δάσος κατόκει πλήθος μικρών πτηνών, τὰ όποια έκελαδοῦσαν από τὸ πρωϊ έως τὸ βράδυ. Έκει πλησίον εύρισκετο και έν παλαιόν κτίριον, είς τὸ όποϊόν έζη μία κουκουβάγια.

Τὰ πτηνά τού δάσους δέν έγνώριζαν άκόμη τήν νέαν γειτόνισάν των.

— Η καϊμένη! θά στενοχωρηται μονάχη της 'ς αύτόν τὸ έρείπιον. Άς την προσκαλέσωμεν, είς τήν έορτήν που θά δώσωμεν είς τὸ δάσος, διά να χαιρετίσωμεν τήν επιστροφήν της άνοιξιας.

— Καλά, καλά, έφώναζαν, έν χορῶ τὰ άλλα πτηνά.

Ο σπίνος και ή ύπολαις έπήγαν και την έπροσκάλεσαν. Η κουκουβάγια έδέχθη επί τέλους.

— Τί άσχημη που είνε όμως! είπεν ο σπίνος όταν έπέστρεψαν.

— Και τί σημαίνει; είπεν ή σύχος ή ύπολαις· ή καλή καρδιά αξίζει περισσότερο από την εύμορφία.

Τήν ήμέραν τής έορτής ή κουκουβάγια έφθασε τήν ώρισμένην ώραν τὰ άλλα πτηνά, τὰ όποια ήσαν εύθυμα και ζωηρά, όότι ήγαπώντο άναμεταξύ των και έζων ως άδελφοί, τήν υπεδέχθησαν φιλοφρόνως. Όλα έτραγουδησαν όσον καλλίτερα έμπόρουν επί τέλους, δὲ ή άηδών κατέβηλε τούς παρευρισκομένους με τήν μελωδικήν της φωνήν.

Άλλά κατά τήν ώραϊαν αύτήν συναυλιαν ή κουκουβάγια έρριπτε περίξ αύτής σκυθρωπά και άγρια βλέμματα.

Τὰ πουλάκια είπον άναμεταξύ των με έκπληξιν:

— Φαίνεται ότι ή προσκεκλημένη μας δέν αγαπά τήν μουσικήν. Άς κάμωμεν κάτι άλλο να την διασκεδάσωμεν.

Διά να διασκεδάσουν τήν μελαγχολίαν της, τὰ πουλιά έχόρευσαν, έπαιζαν τόν κρουτό, κυνηγούμενα από κλάδου είς κλάδον, και φωνάζοντα ζωηρά. Ο σπουργίτης πρό πάντων έκαμε πολλές έξυπνάδες. Άλλά τὰ χαριτωμένα πουλάκια τού κάκου έκπίαζον, ή κουκουβάγια δέν έννοούσε να εύθυμηση· έμεινεν ως τέλους άγέλαστος και σκυθρωπή, περιστρέφουσα άγρίως τὰ στρογγυλά μάτια της.

— Μά τί παράξενη που είνε αύτή ή κυρά κουκουβάγια! είπον μερικά πουλάκια.

— Είνε κακοαναθρεμμένη, και δέν αξίζει τόν κόπον να άνησυχώμεν δι' αύτήν, είπον τὰ άλλα.

Και επέταξαν όλα μαζί φαιδρά και ζωηρά έν φ' ή κουκουβάγια έπέστρεψεν είς τὸ έρείπιόν της.

Από τήν ήμέραν εκείνην τὰ πουλάκια άπέφευγον τήν κουκουβάγιαν, και την άφιναν να ζή κατάμονη και έρημη όπως τής έπρεπε. Όποιος θέλει να τον αγαποῦν πρέπει να είνε άξιαγάπητος.

ΣΠΑΡΚ

ΟΙ ΠΕΛΑΡΓΟΙ

Ο πελαργός είνε πτηνόν εκ τού γένους των μακροτάρων, έχων ύψος ενός μέτρου και δέκα εκατοστών περίπου. Ο λευκός πελαργός, όστις είνε ο κατά προτίμησιν ένδημών είς τήν χώραν μας, έχει μακρόν και εύθύ ράμφος, υπέρυθρον όπως και οί πόδες του. Τὸ σώμα του είνε κεκαλυμμένον διά λευκῶν πτερῶν, πλην των πτερύγων αι όποια είνε μαύραι.

Ο πελαργός, όπως ο εκ τού αυτού γένους έρωδειός, ούτε ώραϊός είνε ούτε χάρτιν έχει, ιδίως δὲ τόν άσχημίζον εί υπέρυψηλοι πόδες του. Διαιτι λοιπόν πάντες μέχρι και αύτων των παιδιών τον υποδέχονται φιλοφρόνως, σέβονται τήν ζωήν του, είς τινες δὲ χώρας τόν θεωροῦσιν αι κάτοικοι ως οικογενειακόν φίλον; Όπως θά ιδωμεν μετ'όλιγον ή άγάπη αύτη προέρχεται εξ αισθήματος εύγνωμοσύνης διά τας προς ήμας εκδουλεύσεις του.

Ο πελαργός έφωδιασμένος με πτέρυγας, επιτρεπουσας είς αύτόν να διατρέχη μεγάλα δαστήματα χωρίς να λαβη τριφήν, μας ένθυμίζει τὸ τετραπόδον εκείνο, τὸ παροιμιώδες διά τήν έγκράτειάν του, τὸ όποϊόν επί των μακρῶν κνημῶν του στηρίζομεν, άνοστον επίσης και χονδροειδές, φαίνεται ως να έπλάσθη επίτηδες, όπως διατρέχη τας εύρείας και άγόνους έρήμους των άφρικανικῶν έρήμων, τήν κάμηλον.

Ο πελαργός είνε πολύ όλιγον δύσκολος ως πρό τήν τροφήν του. Καταβροχθίζει άνευ διακρίσεως ίχθύς, έντομα, ποντικούς, βατράχου, ως και τὰ υπόλοιπα των πτωμάτων των ζῶων. Και είς τούτο έγκείται ή χρηση μότς του.

Ββαίως είς πολλὰς χώρας, τὰ πτηνά ταῦτα

δέν εύρίσκουσιν εύκαιρίαν να εκτελέσωσι τήν υγειονομικήν υπηρεσίαν, τήν όποϊαν τοίς ενεπιστεύθη ή φύσις. Άλλ' είς τας άσιατικὰς χώρας, όπως και έν Νουβίᾳ και Αιγύπτῳ,

όπου ή ναθρότης και ή άδιαφορία των κατοίκων άφίνει τασόν συχνά τὰ πτώματα των ζῶων άταφα είς τούς άγρούς και είς τούς δρόμους, οί πελαργοί γίνονται άληθείς σωτήρες, λίαν δὲ εύνόητον καθίσταται τὸ αισθημα της εύγνωμοσύνης, τού σεβασμού, τὸ όποϊόν αισθάνονται οί κάτοικοι προς αύτούς. Οί πελαργοί εκάστην πρωϊαν καθαρίζουν τήν χώραν, καθιστῶσι εύγεινόν τόν άέρα καταβροχθίζοντες τας ουσίας, αι όποια θά διέχονον τὸ μόλυσμα.

Οί πελαργοί έχουν άφ' έτέρου φαιδρόν και ζωηρόν χαρακτήρα, όστις άποτελεί αντίθεσιν

πρός τὸ σοβαρὸν ἐξωτερικὸν τῶν καὶ τὴν κλίσην νὰ τρώγουν πτώματα.

Ἀστειότατον εἶνε νὰ βλέπη κανεὶς πελαργούς πειράζοντας τὰ παιδιά, τοὺς σκύλους, τὰς γάτας τῶν οἰκιῶν ὅπου ἔχουν τὴν κατοικίαν τῶν. Διότι, ὅπως αἱ χελιδόνες, ὁ πελαργὸς εἶνε πιστὸς εἰς τὴν οἰκίαν ἢ ὑποία τον ὑπεδέχθη, εἰς τὴν στέγην εἰς τὴν ὑποίαν κατέβη, μετὰ μακρὸν διὰ τοῦ ἀέρος ταξειδίον, διὰ ν' ἀναπαυθῆ, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς του, ἀκίνητος ὡς ἐσκωριασμένος ἀνεμοδείκτης ἀγαπᾷ τὴν καπνοδόχην ἐπὶ τῆς ὑποίας ἔκτισε τὴν φωλεάν του, τὴν ἀναγνωρίζει μετὰ μακρὰν ἀπόστασιν. Μετὰ τὸ ταξειδίον του εἰς τὰς θερμὰς χώρας, ἔπου πηγαίνει τὸν χειμῶνα. ἐπανερχεται ὅπως διαμεινῆ ἐπὶ τῆς ἀγαπητῆς του στέγης τὴν ἀνοιξὴν καὶ τὸ θέρος.

Ἐν Ἑλβετία, Ὀλλανδία, Γερμανία καὶ ἰδίως ἐν Ἀλσατία οἱ κάτοικοι ὑποδέχονται φιλικῶς τοὺς πελαργούς, ὅτε περὶ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος, κατὰ τὰς πρώτας ὥρας τῆς ἀνοιξίως ἐμφανίζονται καθ' ἑμάδας, ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν Εὐρώπην ὅπως ἀνατρέψωσι τὰ μικρὰ τῶν.

Ἐπὶ τῶν στεγῶν, τῶν καπνοδοχῶν, τῶν

κωδωνοστασίων, κτίζουσι τὴν φωλεάν τῶν κλαδίσκοι τίνες ἢ κάλαμοι περιπεπλεγμένοι ἀποτελοῦσιν αὐτὴν ἐκεῖ δὲ γεννῶσι τὰ ὄψων καὶ ἀνατρέφουσι τοὺς πελαργίσκους τῶν.

Τὸ γένος τῶν πελαργῶν δὲν διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ ἐξαφανισθῆ, διότι εἰς ὅλα τὰ μέρη σέβονται οἱ ἄνθρωποι τὴν ζωὴν τῶν ὀφελίμων τούτων πτηνῶν, τῶν προαγγέλων τοῦ ἔαρος, τὰ ὅποια εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους καὶ οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Ἕλληνες θεώρουσαν ἱερά καὶ ἐπροστάτευον δι' αὐστηρῶν νόμων. Δυνάμεθα δὲ νὰ προσθέσωμεν, ἄνευ σχολοῦ κακολογίας, ὅτι τὸ τραχὺ τῶν κρέας τοὺς προφυλάττει κατὰ πάσης ἐπιθέσεως τῶν κυνηγῶν. Ἐν τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστικῶν τῶν πελαργῶν εἶνε ἡ πρὸς τὰ μικρὰ τῶν ἀγάπη. Ἀναφέρουσι παραδείγματα πελαργῶν, οἱ ὅποιοι ἐπροτίμησαν νὰ καῶσι μᾶλλον ἢ νὰ ἐγκαταλίπωσι τὴν οἰκογένειάν των. Τῷ 1820 ἐν Ῥωσσίᾳ κατὰ τινὰ πυρκαϊάν, κατάρθωσαν νὰ προφυλαξῶσιν ἐκ τοῦ πυρὸς καὶ νὰ σώσωσι τὰ μικρὰ τῶν βαντίζοντες αὐτὰ μὲ τὸ ὕδωρ, τὸ ὅποιον ἔφερον μὲ τὸ βᾶμφος τῶν. Ἡ μητρικὴ ἀγάπη ἔχει μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν πτηνῶν τοὺς ἥρωας τῆς.

ΦΙΛΟΖΩΟΣ

ΑΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

Τὸ ἀτμόπλοιον ἀνεχώρησεν ἐκ Πειραιῶς διευθυνόμενον εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐξεκίνησε, ὁ ἥλιος ἔδου μεγαλοπρεπῶς, οἱ δ' ἐπιβάται συνθηροίσθησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, διὰ νὰ θαυμάσωσι τὸ μαγευτικὸν θέαμα. Αἱ δύο θυγατέρες τοῦ πλοίαρχου ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Σοφία ἦσαν καταμαγευμένοι. Ὁ πατὴρ τῶν εἶχε συγκατατεθῆ τέλος νὰ τὰς παραλάβῃ μαζί του, πρώτην δὲ τότε φορὰν ἐξετέλουν τὸ ταξειδίον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐπόθουν πρό τῶσων ἐτῶν.

Ἡ νύξ ἦτο ὡραία· τὰ ἄστρα ἐτρεμδούθουν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἑκατοπτρίζοντο εἰς τὰ κυανὰ ὕδατα τοῦ Αἰγαίου. Περί τὸ μεσονύκτιον ἤρχισε νὰ κάμνη ψυχρὰν καὶ κατὰ συμβουλήν τοῦ πατρὸς τῶν κατέβησαν εἰς τοὺς δι' αὐτὰς προορισθέντας θαλαμίσκους.

Τὴν πρωίαν ἀφύπνισθησαν ἑνωρὶς καὶ ἔτρεξαν πάλιν εἰς τὸ καταστρώμα· ἀλλὰ τὸ θέαμα εἶχε πλέον μεταβληθῆ. Πυκνὴ ὁμίχλη ἐσκέπα-

ζε τὴν θάλασσαν, γινόμενη ὁλοκρῆν πυκνοτέρα. Ὁ πλοίαρχος ἐφαίνετο σύνοφρος καὶ ἀνήσυχος, μόλις δὲ ἀπήντησεν εἰς τὸν πρωϊνὸν χαιρετισμὸν τὸν ὅποιον τῶ ἀπέτειναν αἱ θυγατέρες του.

Καὶ εἶχε δίκαιον, ἡ ὁμίχλη εἶχε ὁ χερρότερος τῶν κινδύνων εἰς ταξειδεῖον πλοῖον· δὲν εἶνε φανερός ἐχθρός, κατὰ τοῦ ὅποιου νὰ περασπίσῃ τις ἑαυτὸν ἑμιάζει μὲ προδότην ὁ ὅποιος ἐπιτίθεται ὑπόουλως, ἄνευ προειδοποιήσεως, κατὰ τοῦ ὅποιου δὲν εἶνε δυνατὴ ἡ ἄμυνα. ὅταν ἐν πλοῖον εὐρεθῆ εἰς τοιχύτην θέσιν, μόνον καταφύγιόν του ἔχει νὰ σημάνη τὸν κώωνα τοῦ κινδύνου καὶ διὰ συριγμῶν δυνατῶν νὰ γνωτοποιῆ εἰς τὰ ἄλλα πλοῖα, τὰ ὅποια πλείουσιν ἐπίσης εἰς τὰ τυφλά ὡς αὐτό, ὅτι πρέπει ν' ἀπομακρυνθῶσι· διὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ σύγκρουσις ἐν τούτοις τὸ μέτρον τούτο δὲ ὠφελεῖ πάντοτε, ἄχι σπανίως δὲ τὸ φοιερὸν δυστύχημα ἐπέρχεται.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἡ ὁμίχλη ἤρχισε νὰ διαλύεται κατὰ μικρὸν· βροχὴ ραγδαία διεδέχθη αὐτὴν ἀλλὰ μίαν ἢ δύο ὥρας πρὶν φθάσῃ τὸ ἀτμόπλοιον εἰς τὸν Ἑλλησπόντον ἡ ὁμίχλη ἐφάνη ἐκ νέου τόσο πυκνὴ ὥστε οὐδὲ τὸν ὀκτυλὸν του ἦτο δυνατόν νὰ διακρίνη κανεὶς.

Ὁ πλοίαρχος διέταξεν εἰς τὰς θυγατέρας του νὰ καταβῶσιν εἰς τὸν θαλαμίσκον τῶν ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ ὅτι ἡ διαταγὴ του εἶν ἐξετελέσθη καὶ ὅτι αἱ δύο νεάνιδες, αἱ ὅποια ἄλλως ἦσαν τόσο εὐπειθεῖς καὶ εἶχον τόσο σεβασμὸν πρὸς τὸν πατέρα τῶν, ἔμενον ἐκεῖ πλησίον, συσφιγόμεναι ἢ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, μὴ θέλουσαι νὰ ἐγκαταλίπωσι τὸν πατέρα τῶν εἰς τὸν κίνδυνον· διότι εἶχον ἐν ἀρίστον προαισθημα ὅτι διέτρεχον μέγαν κίνδυνον.

Ὁ πλοίαρχος ἐξηκολούθει νὰ εἶδῃ διαταγὰς, αἱ ὅποια σκοπὸν εἶχον νὰ καταστείλωσι τὸν δρόμον τοῦ πλοίου. Εἶχον φθάσῃ εἰς τὸ στόμιον τοῦ Ἑλλησπόντου, χωρὶς νὰ διακρίνωσι τὸ φῶς τῶν φάρων, τὸ ὅποιον διασχίζον συνήθως τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἐμπνέει παρηγορίαν καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς ταξειδεύοντας. Τὸ ἀτμόπλοιον ἔπλεε βραδέως. Ἡ ἀτμομηχανὴ ἐξηκολούθει ἄνευ διακοπῆς τοὺς ὀξείς καὶ παρατεταμένους συριγμούς της, οἱ ὅποιοι κατέπαρτατον τοὺς ἐπιβάτας, διότι ἐμαρτύρουσαν ὅποιος κίνδυνος ἠπειλεῖ αὐτούς. Πάντες ἦσαν ὀρθοὶ ὅπως ὦσιν ἔτοιμοι εἰς πᾶν ἐνδεχόμενον Μερικοί ἐξέβαλλον θρηνώδεις κραυγὰς· ἀλλ' οἱ πλείστοι ἄσχοι, συνεσφιγμένα κρατοῦντες τὰ χεῖλη προσεπάθουν νὰ κρύψωσι τὴν αγωνίαν τῶν.

Ἐξαφνα τὸ πλοῖον ἐσείσθη μὲ τρομακτικὴν δύναμιν· ὅτι ἐφοβήτο ὁ πλοίαρχος ἐγένετο· τὸ ἀτμόπλοιον συνεκρούσθη πρὸς ἐν ἄλλο ἐξελθὸν τοῦ Ἑλλησπόντου. Ἡ ἐπακολουθήσασα σκηνὴ δὲν περιγράφεται φωναὶ τρόμου, ἀπελπισίας, ἀνεμιγνύοντο μὲ τοὺς ὀξείς συριγμούς της ἀτμομηχανῆς, καὶ μὲ ἕνα ἄλλον κρότον, ἄγνωστον καὶ τρομακτικόν, ὁ ὅποιος ἐνέπνευσε βίγος φρίκης εἰς ὅλους τοὺς ἐπιβάτας, ὅτε ἤκουσαν τὸν πλοίαρχον νὰ φωνάζῃ:—Τὰς ἀντλίας!

Οἱ ναῦται ὤρμησαν εἰς τὰς ἀντλίας καὶ ἐργάσθησαν μὲ ὄλον τὸ θάρρος τὸ ὅποιον ἐμπνέει ἡ συναίσθησις τοῦ ἐσχάτου κινδύνου. Μετ' ὀλίγον ὅμως παρετήρησαν ὅτι ἡ πληγὴ τοῦ ἀτμοπλοίου ἦτο ἀθεράπευτος.

—Τὰς ἀκάτους! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος.

Ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ καὶ μετ' ὄλην τὴν ὁμίχλην, ἡ ὅποια ἄλλως ἤρχισε νὰ γίνεταί ἀραιότερα, οἱ ναῦται ὤρμησαν εἰς τὰς θέσεις τῶν, αἱ δὲ ἄκατοι ἐκρεμάσθησαν εἰς τὰ πλαγία τοῦ πλοίου ὑπὲρ ἄνω τοῦ πελάγους. Οἱ ἐπιβάται ἐχύθησαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτάς.

—Πρῶτα τὰ παιδιά! διέταξεν ὁ πλοίαρχος.

Ἐπὶ τῶν ἀρκετὰ παιδιά ἐπὶ τοῦ πλοίου, διότι πολλὰ οἰκογένεια ἐξ Ἑλλάδος καὶ ἐξ Ἡπείρου διηθούοντο εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὁ καιρὸς ἐπέσπευδε· οἱ ναῦται ἄνευ πολλῶν διατυπώσεων ἤρπαζον ἐκ τῆς ἀγκάλῆς τῶν γονέων τῶν ἀγόρια καὶ κοράσια καὶ ἀπέθετον αὐτὰ ἐντὸς τῶν ἀκάτων. Μάτην προσεπάθουν οἱ γονεῖς νὰ τρέξωσι κατόπιν τῶν.

—Ὅποιος παραβῆ τὴν διαταγὴν μου, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, εἶνε χαμένος. Θὰ τοῦ τινάξω τὰ μυαλά ἐς τὸν ἀέρα μ' αὐτό καὶ ἐδείκνυε τὸ ρεβόλβερ τὸ ὅποιον ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του.

Οἱ ἐπιβάται, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκ φόβου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι μόνον ἂν ὑπήκουον εἰς αὐτὸν ἦτο ἐλπίς νὰ σωθῶσιν, ὑπήκουσαν.

—Αἱ γυναῖκες τώρα! ἐφώνησε μετ' ὀλίγον ὁ πλοίαρχος.

Τότε ἠκούσθησαν κραυγαί, διαμαρτηρήσεις· αἱ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου γυναῖκες ἦσαν πολὺ περισσότεραι ἀπὸ ὅσας ἠδύνατο νὰ περιλάβουν αἱ ἄκατοι. Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ; Ἄν ἐμβαινον ὄλαι, θὰ ἐβυθίζοντο μετὰ τῶν ἀκάτων καὶ θὰ ἐπνίγοντο ὄλαι.

Ὁ πλοίαρχος μὲ ὑποσχέσεις, μὲ ἐνθαρρύνσεις, μὲ ἀπειλὰς κατάρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ φέρῃ τάξιν τινά. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ ὁ οὐρανὸς προσῆλθεν ἀρωγὸς εἰς τοὺς δυστυχεῖς. Ὁ πυκνὸς πέπλος τῆς ὁμίχλης διεσχίσθη αἴφνης, ἐφάνη δὲ ἡ σελήνη φωτίσασα τὴν ἀκτὴν, ἥτις δὲν ἦτο πολὺ μακρὰν.

Ἡ θάλασσα ἦτο ἡσυχὸς· τὸ πλοῖον ἐξηκολούθει νὰ κάμνη νερά, ἀλλ' ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ διατηρηθῆ ὥρας τινὰς ἀκόμη. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ὁμίχλη ἐξηφανίσθη, ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἐπιβάται ἤρηνθησαν διὰ τοῦ βλέμματός τὸν ὀρίζοντα, ζητοῦντες τὸ πλοῖον τὸ ὅποιον ἐπροξένησε τὴν καταστροφὴν. Μακρὰν, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος, ἐφαίνετο μικρὰ τολύπη καπνοῦ· ἄλλο τι δὲν κατάρθωσαν νὰ διακρίνωσι.

Ὅτε μετὰ τὴν ἀποβίβασιν τῶν παιδιῶν ἤρχισαν ἡ διάσωσις τῶν γυναικῶν, ὁ ὑποπλοίαρχος

χος ήθελσε νά επιβιάσῃ εἰς τὴν ἄκατον τὴν Ἑλένην καὶ τὴν Σοφίαν· ἀλλ' αἱ δύο νεάνιδες ὤρμησαν πρὸς τὸν πατέρα των λέγουσαι ὅτι δὲν θὰ τον ἐγκαταλείψουν ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ.

Ἡσθάνθησαν δὲ χαρὰν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας των ὅτε οὗτος σφιγγὼν αὐτάς σπασμαδικῶς εἰς τὸ στήθος του εἶπεν εἰς τὸν ὑποπλοίαρχον:

— Αἱ θυγατέρες τοῦ πλοιάρχου πρέπει νὰ ἐξέλθουν τελευταῖαι!

Τελευταῖαι τῶν γυναικῶν, ὄχι ὁμῶς τελευταῖαι ἐν γένει! Ὅτε λοιπὸν ἐπέστρεψαν αἱ ἄκατοι, θέλουσαι καὶ μὴ θέλουσαι, ἠναγκάσθησαν ν' ἀποχωρισθῶσι τὸν πατέρα των. Ὁ πλοίαρχος δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ ἀκόμη περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας· ἐπρεπε πρῶτον νὰ σωθῶσιν οἱ ἐπιβάται, οἱ ναῦται, ὅλοι μέχρι τοῦ τελευταίου τοῦ πληρώματος, καὶ τότε μόνον ἠδύνατο νὰ φροντίσῃ περὶ ἑαυτοῦ, τότε μόνον εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ πλοῖον.

Αἱ δύο νεάνιδες, θανάσιμον ἀγωνίαν αἰσθαγόμεναι εἰς τὴν καρδίαν των, παρηκολούθουν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τὰς ἀκάτους, αἱ ὅποια, ἀφ' οὗ ἀπεβίβασαν ἐξω τὸ ἀνθρώπινον φορτίον, ἐπίστρεφον τελευταίαν φοράν εἰς τὸ ἀτμόπλοιον.

Ἐπ' αὐτοῦ ἕμνον ἀκόμη δέκα δώδεκα πιστοὶ ἄνδρες πλησίον τοῦ γενναίου πλοιάρχου

των. Εἶχον φροντίαν περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων· ἂν ἐπρόφθανον νὰ σωθῶν καὶ αὐτοὶ καλὰ, εἶδεμ' ἢ ἀπίθνησκον, θύματα τοῦ καθήκοντος ἐκείνου καὶ πόσον ἱερὸν! Καὶ ἐκείνοι οἱ ἄνδρες εἶχον προσφιλῆ ὄντα, τὰ ὅποια τοὺς ἐπερίμενον, τὰ ὅποια θὰ ἐβυθίζοντο εἰς τὰ μαῦρα, εἰς τὴν ἀπελπισίαν, ἴσως εἰς τὴν πτωχίαν καὶ τὴν ἔνδειαν. Καὶ ὁμῶς ἕμνον ἐκεῖ, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων!

Θὰ προφθάσῃ ἄρα γε ἐγκαίρως ἡ ἄκατος; Ταύτην τὴν ἐρώτησιν ἀπέτεινον ἀγωνιωδῶς πρὸς ἑαυτάς αἱ δύο κόραι. Τὸ ἀτμόπλοιον ἐβυθίζετο ὀλονέν, ἡ καπνοδόχη ἤρχιζε νὰ ἐξαφανίζεται κατὰ μικρὸν ὑπὸ τὸ ὕδωρ.

Τέλος ἡ ἄκατος ἐφθασεν εἰς τὸ πλοῖον· οἱ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιβιβάζοντα ἐν σπουδῇ. Αἱ κόραι κινεῦνται ὑπὸ τῶν σπιθαρῶν βραχιόνων τῶν ναυτῶν, καὶ ἡ ἄκατος διευθύνεται πρὸς τὴν ἀκτὴν· ἐξαφνα τὸ ἀτμόπλοιον περιστρέφεται περὶ ἑαυτό, καὶ σχηματίζον δίνην, βυθίζεται καὶ ἐξαφανίζεται!

Μετὰ ἐν τέταρτον αἱ δύο νεάνιδες ἐσφιγγον τὸν πατέρα των εἰς τὴν ἀγκάλην των, καταφιλοῦσαι αὐτὸν μὲ δάκρυα ἀγαλλιάσεως.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΚΑΛΗΝΥΧΤΑ

Κόκκινος ὁ ἄλιος πῖσ' ἀπ' τὸ βουνὸ
Σ' ἀπαλὸ κρεββάτι πᾶει νὰ πλαγιάσῃ
Καὶ ξυπνῆ ἡ νύκτα γῆ καὶ οὐρανὸ
Μὲ θυμὸ καὶ πείσμα μαῦρα νὰ σκεπάσῃ.
Τὸ παιδί κοιμᾶται κι' ὄλα τὰ πουλιά,
Μόνον τὸ ἀνδόνι ἐξ' ἀπ' τὴ φωνά.
Ψάλλει 'ς τὸ παιδάκι μὲ γλυκεῖα λαλιὰ
Καληνύχτα!

Ἦονχα γερμένα εἶνε 'ς τὴ γωνιά
Ὅλα τοῦ παιδιοῦ τὰ μικρὰ παιχνίδια
Ταραχὴ καμμία μὲσ' 'ς τὴ γειτονιά!
Μόνον ἓνα ποντίκι ξύνει τὰ σανίδια.
Κι' ἄγρυπνα τ' ἀστέρια σπινθηροβολοῦν,
Λὲς μὲ τὲς ἀχτίδες τοῦ Θεοῦ 'μιλοῦν...
Σ' τὸ παιδί νὰ δώσῃ τὸν παρακαλοῦν
Καληνύχτα!

Καὶ κοιμᾶται ξένοιαστο τὸ μικρὸ παιδί,
Σφίγγουν τὰ σκεπάσματα τὰ λευκά του χέρια
Τὸ ἀνδόνι ἀπ' ἐξω γλυκοτραγουδεῖ
Τρῖζει τὸ ποντίκι, λάμπουνε τ' ἀστέρια
Καὶ ὁ ἀγγελὸς του πλάι του πέτῃ
Πάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι μὲ φτερὰ ἀπλωτά,
Λέει 'ς τὸ παιδάκι μόλις ἀκουστά:
Καληνύχτα!

ΦΑΚ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἀδελφάκι μου, ἀδελφοῦλι μου, ἔλα ν' ἀρχίσωμεν τὰ γυμνάσια, πρέπει νὰ μάθης νὰ περιπατῆς, κύριέ μου, ὀλόρθος ὡσάν ἄνθρωπος καὶ ὄχι μὲ τὰ τέσσαρα ὡσάν τὴ γάτα μας.

Λοιπὸν ἐμπρός! πρῶτα τ' ἀριστερό, ἔπειτα τὸ δεξι, πάλι τ' ἀριστερό, πάλι τὸ δεξι: ἔτσι: μιὰ φορά τὸ ἓνα, μιὰ φορά τὸ ἄλλο.

Μὰ κράτα δὰ καὶ τὸ κεφάλι σου ἴσια· τὸ στήθος παρὰ ἐξω, τὴν κοιλιά παρὰ μέσα· καὶ κύτταξε μὴν παραπατῆς, μὴ μπερδεύῃς τοὺς βηματισμούς, καίμινε, γιατί σε τιμωρῶ, τ' ἀκοῦς;

Ἔτσι ναί! τώρα πᾶει καλὰ· ἐν δυό, ἐν δυό, ἐν δυό, ἐν δυό! εὐγε, στρατιωτάκι μου. Ἐλα, πάλι βῆμα! ἐν δυό, ἐν δυό, ἐν δυό!

Ἄν πάγῃ ἔτσι, θὰ σὲ πρὸβιάσω γρήγορα, βλέπω· ἐμπρός, ἀκόμη ὀλίγο! ἐν δυό, ἐν δυό, ἐν δυό!

Τρατατά! τρατατά!... ἡ σάλπιγξ σημαίνει ἀνάπαυσις! Γιὰ ἰδέ τί δρόμο ἐκάμαμεν ἀπὸ τὸν καναπέ ἕως τὸν τοῖχο! Ἰδέ, περάσαμε τὸ πιάνο, τὸ τραπέζι, τὲς καρέκλες, τ' ἀφήσαμεν ὄλα πίσω· καὶ ὄλα αὐτὰ μὲ τὰ ποδαράκια σου, ψυχούλα μου· ἀπὸ σήμερα πλειὰ εἶσαι σωστὸς ἄνθρωπος· τ' ἀκοῦς; νὰ μὴ περιπατῆς πλειὰ μὲ τὰ τέσσαρα· ὅποιον θέλουν νὰ ὑβρίσουν τὸν λέγουν τετράποδον· ἐσὺ ὁμῶς εἶσαι δίποδο, αἱ, ματάκια μου; θέλεις νὰ περπατήσωμεν ἀκόμη ὀλίγο; θέλεις αἱ; ἄς ξαναρχίσωμεν πάλιν τὸ βῆμά μας· σήκω, κατέβασε! ἀριστερό, δεξι! ἐν δυό, ἐν δυό, ἐν δυό!

Ἐλα νὰ σε φιλήσω τώρα· καὶ ἄς πᾶμε ἔτσι μὲ βῆμα ἕως τὴν τραπεζαρίαν ποῦ εἶνε ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα, διὰ νὰ ἴδωσιν μιὰ φορά τί υἱόκα ποῦ ἔχουν!

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθεσμένων ἐν τοῖς ὀκτῶ φυλλάδιοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ἔ. ἔ.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου δύνανται νὰ λάβωσι μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ βουλομένοι ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ τῶν νέων συνδρομητῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ συμμεφορροῦμενοι πρὸς τοὺς δροὺς τοῦ διαγωνισμοῦ οὗς δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἀντικρῦ σελίδι τοῦ ἐξαφύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Μαΐου]

1. ΑΣΞΙΓΡΗΦΟΣ.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε φυτὸν, τὸ ἄλλο μετοχή, Καὶ τ' ἄλλον πόλις Ἰνδοξος, τῆ πάλαι ἐποχῆ.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Κάλυπτος.

2. Στοιχειόγραφος.

Κοπιάζω 'ς τὰ χαμένα
Ἀδ εἰς πὶ νὰ μεταβάλω
Ἀένδρον εἶνε καὶ τὸ ἔνα,
Ἀένδρον εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Νουσουργιῶ.

3. Στοιχειόγραφος.

Σὲ τρέφει καὶ σ' εὐχαριστεῖ ὁ, τι ἔγω παρῆχω
Ἄν στερεθῶ τῆς κεφαλῆς, αἰσθάνομαι καὶ τρέχω.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Μιχαήλ Μαυροκράτη

4. Στοιχειόγραφος.

Ἐντομον φθοροποιὸν ἐκδήλοι τὸ σύνολόν μου
Μὴ μ' ἐγγίσης, δεσποινίς, εἶμαι Πήγασος, λακτιζῶ.

Ἡ καλή σου πλὴν ψαλλῆ
Ἄν μετὰ τῆς κεφαλῆς
Ἀποκόψῃ τὸν λαμόν μου

Ἀποθήσκω τὸ πτωχὸν καὶ κανένα δὲν φοβίζω.
Ὅμως τώρα κολοβὸν καθὼς εἶμαι θὰ πηδήσω
Καὶ ὑπὸ τοὺς καστανοὺς ὀφθαλμοὺς σου θὰ καθίσω.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Χιονοσκουφῆς Αἰχου.

5. Δέντιγμα.

Ταῦ τετραπόδου καὶ πενητῶν τῶν ὄσων ἅμα ἔχω.
Οὐδέ 'ς τὸ σκότος, οὐδέ 'ς τὸ φῶς ἀντέχω.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Μάστρου Εὐφραντίδου.

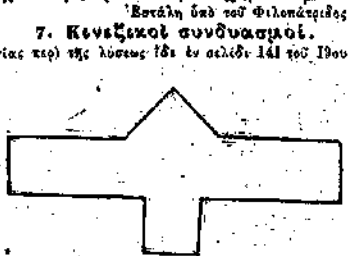
6. Μωσαϊκὸν.

Αἱ θάλασσα, τὰ κύματα, αἱ θελκτικαὶ Σειρήνες,
Ἡ ἶρις, οἱ ἑλέφαντες, καὶ οἱ τοῦ ἔτους μῆνες
Ἐγκλιεῖον τὰ συστατικὰ τοῦ πρέπει νὰ γνωρίσης,
Ὅπως ἀρχαῖον ρήτορας τόνομα σχηματίσης.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάριδος Κόδρου.

7. Κινεζικοὶ συνδυασμοί.

[Ὅδηγις κτλ] τῆς λύσεως ἴδε ἐν σελίδι 141 τοῦ 19ου τόμου]

8. Ἀπροσδόκητος.

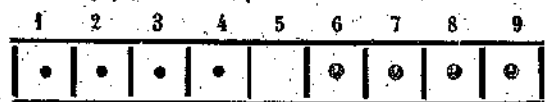
Διατὶ κηγαῖνον τὸ σπάρι εἰς τὸν μύλον;
Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἐλπιδοφόρου.

9. Πρόβλημα.

Ἐν τινι συναναστραφῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ἦτο τὸ 1/3 τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνδρῶν. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν 4 ἀδρῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν ἔγινε τὰ 2/3 τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνδρῶν. Πόσαι γυναῖκες καὶ πόσαι ἄνδρες ἦσαν;

10. Παιγνίον.

Ἐχω ἐννέα τετραγωνίδια ἐντὸς τῶν ὁποίων, καθὼς δεῖκνυσε τὸ κατωτέρω σχῆμα, τοποθετῶ τέσσαρας μαύρους πεισοὺς καὶ τέσσαρας λευκοὺς, ἀρίνουσα κενὸν τὸ μεσαῖον τετραγωνίδιον. Πραεῖτω δὲ νὰ μεταφέρτε τοὺς μαύρους πεισοὺς εἰς τὴν θέσιν τῶν λευκῶν ἢ τοὺς λευκοὺς εἰς τὴν θέσιν τῶν μαύρων, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ προάβητε ἕκαστον πεισοὺν εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον τετραγωνίδιον, ἢ εἰς τὸ μεθεπόμενον, ὑπερκηδόντες τὸν παρεμπόδιοντα πεισοὺν. Ὅπισθοδρομῆσι δὲν ἐπιτρέπεται.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Βασίλισσας τῶν Μιλισῶν.

11-15. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλήλως τὰ γράμματα τῶν κάτωθι λέξεων ἀγμάτισον τὰ ὄνοματα πτηνῶν.
α) Δώλχεν· β) Ροῖτονθς· γ) Κρηάνο· δ) Κρωτέλα· ε) Τυφόκτας.

16-19. Κικρυμμένα ὄνοματα μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

α'—Ὁ Πάρις ἐρονεύθη εἰς τὴν πόλειμαν.
β'—Ὁ Οἰδίπους ἦτο υἱὸς τοῦ Λαίου.
γ'—Ὁ ἄνθρωπος δὴγει τοὺς ἰσπούς.
δ'—Τὸ κόμμα εἶνε σημεῖον στίβως.

20. Μεσοσταχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποκλιούσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1. Πόλις τῆς Λακωνίας. 2. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3. Ἀπαραίτητον εἰς τοὺς ζωγράφους. 4. Ἱερὸν βάσος.

21. Ἑλλητισοσύμφωνον.

Οἰ—εαιε—ια—ια—οσηα—α—οσα—ε—σει—εἰε—ο—αυο—ω—α—ο—οιη.

22. Γρίφος.

Φίλιππε, δεῖ Ἄννα λήθη ἀνηκὸν ὀμῆ ἄνευ σέ βίαν.

ΚΑΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ J. GIRARDIN ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια ἴδε σελίδα 1]

Ὁ κάπηλος ἐπανεκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' ἤρχισεν τώρα νὰ βλέπῃ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἡ σὺλυγὸς του ὁμῶς, φρονιμωτέρα, εἶπεν εἰς τὸν κλητῆρα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁμιλίαν του, διὰ νὰ ἴδουν τέλος πάντων τί εἶχαν νὰ κάμουν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

«Δὲν ἔχετε λοιπὸν κανένα νὰ σας βοηθήσῃ;

—Κανένα,» ἀπεκρίθη ἡ γυνή.

«Πήγατε 'ς τὸ γείτονά σας;»

Ὁ γείτων αὐτὸς ἦτο γνωστὸς διὰ τὴν σκληρότητά του καὶ τὴν φιλαργυρίαν του.

«Σ' αὐτόν;» ἀνέκραξεν ἡ γυνή μετὸν ὄψιστος περιφρονησεως.

«Ἄπ' αὐτὸν νὰ γυρέψουμε παράδες; δὲ γυρέψουμε καλλίτερον ἀπὸ μιὰ πέτρα; Αἱ, καλὰ, σ' εὐχαριστοῦμε, ἀν αὐτὴ εἶνε ἡ συμβουλή σου, σ' εὐχαριστοῦμε...»

— Ἄς τον ἀφήσουμε αὐτόν,» εἶπε μετὰ ἀπάθειαν ὁ κλητῆρ.

«Ἐχω νὰ σας δώσω μιὰν ἄλλη συμβουλή, ἴσως καλλίτερη, ἀκούστε με, παρακαλῶ. Ὁ κ. Εὐλαμπίδης, ὁ ἐργοστάσιάρχης, χθὲς ἔλαμε γυῖο.»

Ὁ κάπηλος ἐκίνησεν πάλιν τὰ χεῖλη διὰ νὰ εἴπῃ ὅτι αὐτὸ τῷ ἦτο ὀλισθητικὸν ἀδιάφορον καὶ ἐπανεπεσε ἀμέσως εἰς τὴν δύσθυμον σιωπὴν του.

«Ἀκούστε λοιπόν,» εἶπεν ὁ κλητῆρ, ὁ ὁποῖος ἔφαινετο διασκεδάζων πολὺ μετὰ τὸ κάκιωμα τοῦ κάπηλου, «χθὲς περνοῦσα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Δημαρχίας, ὅταν νὰ καὶ με φωνάζουν: Κύριε Θωμᾶ, κύριε Θωμᾶ, ἐδῶ μιὰ λέξι, σὰς παρακαλῶ.» Βρῆτε τώρα ποῖος μ' ἐφώνησε;

— Ὀυρ! εἶπε μετὰ μορφασμοῦ ὁ Καρθύλης, βυθίσας τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του.

Προσηλώσας δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς του εἰς τὰς δοκούς τῆς ὁροφῆς, ἀντιἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ κλητῆρος, ἔλαμε τὴν ἐξῆς πολὺ σχετικὴν παρατήρησιν: «Τί μύγες καὶ κακὸ πούγουμε φέτος!»

«Ναί, ναί, δικηο ἔχεις,» εἶπε μετὰ πολλὴν ἀγαθότητα ὁ κλητῆρ. Καὶ ἀμέσως, ὡς εἴαν κανεὶς νὰ μὴ τον εἶχε διακόψῃ:

«Ἐψεύρετε ποῖος μ' ἐφώνησε;» ἐπανέλαβεν, ἀό κ. Εὐλαμπίδης ὁ Ἰδιος. Μάλιστα αὐτὸς ὁ ἴδιος!

— Μοῦ κάμετε μιὰ χάρι κύριε Θωμᾶ; — Δύο ἂν ἀγαπάτε, κύριε Εὐλαμπίδη.

«Ἀρχίσει νὰ γελά, γελῶ κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο,» γελᾷ καὶ ὁ λοχαγὸς Σολομωνίδης, γιατί ἔληθμονησα νὰ σας πῶ ὅτι ἦταν ἐκεῖ καὶ ὁ λοχαγὸς Σολομωνίδης.

— Λοιπόν, κύριε Θωμᾶ, ὀρίστε μέσα,»

ΕΣΤΗΡΙΚΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΒΑΛΙΞΕ. (Σελ. 20)

«Ἄρχισεν νὰ γελά, γελῶ κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο,» γελᾷ καὶ ὁ λοχαγὸς Σολομωνίδης, γιατί ἔληθμονησα νὰ σας πῶ ὅτι ἦταν ἐκεῖ καὶ ὁ λοχαγὸς Σολομωνίδης.

— Λοιπόν, κύριε Θωμᾶ, ὀρίστε μέσα,»

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντας καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυίας. Παραπάνω περι μὴ λήψαις φύλλον γραμμῶν μετὰ παρεῖναι ἴδου μὴδ' εὐ ποῦδ' ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶσιν ἀπαράδεκτα.

ἀπέτεινε πρὸς αὐτάς ἀντὶ χαιρετισμοῦ, φοβερὸν μορφοσμόν.

« Ἄς μὴ τον βλέπωμεν » εἶπεν ἡ Μαργαρίτα εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς « ἀλλοιωτικὰ θὰ καθῆσθαι μιὰ ὥρα νὰ μὴς κἀν μορφοσμούς. Ἄρκετον καιρὸν ἐχάσαμεν ἕως τῶρα » ἡ μητέρα πολὺ θὰ θυμώσῃ ἅμα ἰδῆ ἔτι δὲν ἐκάμαμε τίποτε.

Ὁ φίλος ἤλλαξε τακτικὴν καὶ ἤρχισε νὰ τυμπανίζῃ διὰ τῶν δακτύλων του ἐπὶ τοῦ ὑαλίου. Ἄλλ' ἄφ' οὐ εἶδε ὅτι καὶ τοῦτο δὲν ἐπέτυχεν ὅπως ἤλπιε, ἀφῆκε τὸ παράθυρον καὶ ἤρχισε νὰ φυσᾷ ἀπὸ τὴν τρύπαν τῆς κλειδαριᾶς. Τέλος ἀπεφάσισε νὰ νοίξῃ τὴν θύραν.

« Δεσποινίδες μου, δοῦλός σας ταπεινότατος ! » εἶπεν εἰσελθὼν καὶ χαιρετίζων αὐθαδῶς καὶ βαναύσως.

Ἡ Μαργαρίτα ἐσηκώθη κατακόκκινη ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς.

« Ψεύρεις, τῷ εἶπε, « ὅτι ἐκάμας κακὰ νὰ μπῆς ἐδῶ μέσα; Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μπαίῃ ἐδῶ, ὅταν λείπῃ ἡ μητέρα, ἐκτὸς τοῦ κυρίου Διονῆ καὶ τῆς κυρίας Εὐανθίας ».

— « Ὡ μὴ μὲ φάτε, σὰς παρακαλῶ, σὰς ἱκετεύω ! » ἀνέκραξε κωμικῶς προσποιούμενος μέγιστον φόβον. « Θὰ σὰς χαιρετίσω μόνον καὶ θὰ φύγω. Ἡ μητέρα μου εἶνε ἀπάνω καὶ λιμαρεῖ... »

— « Τί λιμαρεῖ ; » ἠρώτησεν ἐκπληκτὸς ἡ Μάρθα.

Ὁ Σωτήρης τῇ ἐξήγησε τὴν σημασίαν τῆς λέξεως λιμαρεῖ. « Τὴν ξέρετε καλὰ τὴν μητέρα μου; μιὰ φορά πού θάρχησθαι τὴ φλυαρία, δὲν τελειόνη ποτέ. »

— « Ἄ, κύριε Σωτήρη, τί ἄσχημα πού μιλεῖς γιὰ τὴν μητέρα σου ! »

— « Ἄ, κύριε Σωτήρη ! τί ἄσχημα πού μιλεῖς ! » ἐπανελάθεν ἐκεῖνος παρεφθῶν τὴν τόνον τῆς φωνῆς τῆς Μαργαρίτας. « Ἀλήθεια εἶδα καὶ τὸ μουρέλι σας. »

— « Παῖδ μουρέλι ; »

— « Μπα! καλέ, σεῖς ἐδῶ δὲν ξέυρετε τὴ γλωσσά μας ! Τότε τί κάθεται καὶ σὰς μαθαίνει ἡ κυρὰ Εὐανθία, ἡ δασκάλα σας ; Ὅλος ὁ κόσμος ξέυρει ὅτι μουρέλι θὰ πῆ μικρὸ παιδί. Ἄς εἶνε, αὐτὸ μεταξὺ μας. Τί ἄσχημα ὅμως πού εἶνε τὸ μουρέλι σας. »

Ἐδῶ ὁ θυμὸς τῆς Μάρθας ἐξερράγη καὶ πρὶν προφθάσῃ ἡ ἀδελφὴ τῆς νὰ τῇ ἐπιβάλῃ σιωπὴν, ἐφώνησε πρὸς τὸν Σωτήρη : « Σὺ εἶσαι ἄσχημος ! »

Ὁ Σωτήρης ὑπεκλίθη μετὰ εἰρωνείας. « Πολὺ σὰς εὐχαριστῶ, δεσποινίς. Δὲν εἶνε τίποτε, δὲν περᾶζει καθόλου. . . . Αὐτὸ δὰ ὅμως ἤθελα νὰ ξέρα πῶς σὰς φαίνεται ; »

Καὶ ὡς διὰ νὰ δείξῃ ὅτι, ἂν τὸ πρόσωπόν του δὲν ἦτο ὠραῖον, ἠδύνατο ὅμως νάντισταθμίζῃ τὴν ἐλλειψιν αὐτὴν διὰ πρότερημάτων πολὺ σοβαροτέρων, ἤρχισε νὰ μορφαίξῃ καὶ νὰλλοιωθῆσθαι φρικωδῶς, κατόπιν δὲ, ἀφοῦ ἐκάμας μιάν τουμπαν, ἐστρήχθη ἐπὶ τῶν χειρῶν του καὶ ἐβάδισεν οὕτω πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν δύο κορασιῶν, κρατῶν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω.

Προχωρήσας δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἕως εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, ἀνεσηκώθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του μ' εὐκίνησιαν καὶ δεξιότητα ἀληθοῦς ἀκροβάτου ἔχων τὴν κόμην ἐν ἀταξία καὶ τὸ πρόσωπον κατακόκκινον.

— « Λοιπὸν ; » ἠρώτησε μετ' αὐταρσεκειᾶς « πῶς σὰς ἐφάνηκαν αὐτά ; »

— Δὲν πρέπει νὰ μείνης ἐδῶ περισσότερον » ἀπεκρίθη ἐπιμόνος ἡ Μαργαρίτα « δὲν πρέπει ἔχι ! Δὲν μποροῦμε βέβαια νὰ σε βγάλουμε διὰ τῆς βίας ; ἀλλὰ θὰ πάγω νὰ το πῶ τῆς μητέρας σου. »

Ἄντ' ἀπαντήσεως ὁ ἐνοχλητικὸς ἐπισκέπτης ἐκλείσε τὸ ἓνα μάτι καὶ ἐφοβίσκωσε τὸ μάγουλόν του μετὰ τὴν ἄκραν τῆς γλώσσης του.

— « Δόσε μου τὸ χερί σου, Μάρθα, νὰ φύγωμε. Θὰ ποῦμε ἔς τὴν μητέρα γιατί δὲν μπορέσαμε νὰ μείνωμε. »

— « Ἐλα τώρα, μὴ ἀνοήσις ! » ἀνέκραξεν ὁ Σωτήρης ἐνῶ ἐξήρχετο, καὶ ἐτράβηξε δυνατὰ τὴν θύραν, ἡ ὁποία ἐκλείσθη ὀπισθὲν του μετὰ πατάγου. Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς πλέον ὅτι ἐφυγε ; ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤνοιξε πάλιν τὴν θύραν καὶ εἰσάγων μόνον τὴν κεφαλὴν, εἶπε πρὸς τὰ κοράσια μετὰ τόνον εἰρωνικώτατον. « Χαίρετε, χαίρετε ! Ἄ, ὄχι, μὴ ἐνοχλεῖσθε, σὰς ὑπερευχαριστῶ. Ξερώω, βλέπετε, τὸν δρόμον. Φεύγω ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν καλὴν σας συντροφίαν. »

Τέλος πάντων ἔφυγεν. Αἱ μαθήτριά τῆς Κυρίας Εὐανθίας ἤρχισαν τὴν μελέτην των πάλιν μετὰ βίαν, διότι ἡ Κυρία Εὐανθία δὲν θὰ ἀργούσε νὰ ἔλθῃ. Ἦτο ἡ ὥρα τῆς. Μετὰ κέντε μόλις λεπτὰ ἡ θύ-

« Εἶσαι καλὸς ἀνθρώπος » (Σελ. 18)

ρα ἠνοιχθῆ μετ' ὅλην τὴν ἐπισημότητα καὶ ὁ Σωτήρης πάλιν ἀνήγγελε μετ' ὀμόφων :

— « Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης ἡ Βασιλισσα πάσης Ξηροκαμπίας ! »

Καὶ ἀπεχώρησε συνεσταλμένος δῆθεν, ὡς ὑπέρτης γνωρίζων καλῶς τὰ καθήκοντά του.

Ἡ Κυρία Εὐανθία, οὕτως ἀγγελοῦσα χωρὶς νὰ το ἤξευρῃ, εἰσήλθε κατόπιν καὶ πολὺ ἠπόρησεν εὐροῦσα τὰς μαθήτριάς τῆς τόσον τεταραγμένης. Συγχρόνως ἀντήχησαν ἐκ τοῦ βήθους τοῦ κήπου κραυγαὶ παντοειδεῖς : γαυγίσματα σκύλων, κακαβισμοὶ ὀρνίθων ἐξηγριωμένων, λαρυγγισμοὶ γάλων καὶ χηνῶν. Ὅλη ἡ αὐλὴ ἦτο εἰς ἀναστάσειν. Ἡ διδασκάλισσα τότε, ὡσάν νὰ ἐφωτίσθη ἐξαφνα, ἠρώτησε τὴν Μαργαρίταν : « Μήπως τοχὸν εἶν' ἐδῶ ὁ Σωτήρης ; »

— Μάλιστα,

Κυρία.

— Ἦλθε ἐδῶ

μέσα ;

— Μάλιστα,

Κυρία. »

Ἡ διδασκάλισσα συνεφρούθη καὶ εἶπεν ὅτι τώρα πλέον τὰ ἐνοούσε δλα.

« Ἡ μαμμά, βλέπετε, δὲν μπορεῖ νὰ καταιθῆ » εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Καὶ αὐτὸς δὲν ἀκούει κανέναν ἄλλον παρὰ τὴν μαμμά... Ἄ Θεέ μου ! θὰ σηκώσῃ ὅλη τὴν αὐλὴν, θὰ ξυπνήσῃ τὸν ἀδελφὸ μου καὶ θὰ πονοκεφαλιάσῃ τὴν μητέρα. »

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον τὰ ζῶα ἔπαυσαν νὰ φωνάζουν καὶ ἠκούετο εἰς τὸν κήπον ὁ θρυβὸς λογομαχίας, ἡ ὁποία κατέληξεν εἰς πάλην. Ὁ Ντιντῆς, ἱπποτικὸς πρόμαχος τῆς ἡσυχίας τῆς κυρίας του, ἐνίκησε τὸν Σωτήρην εἰς τὴν πάλην αὐτὴν καὶ τὸν ἐξεδίωξεν ἀπὸ τὸν κήπον κακῶς. Καὶ αὐτὸς μὲν εἰσήλθε πάλιν εἰς τὰ γραφεῖα, διορθῶν τὰ ἐνδύματά του, ὑπερήφανος διὰ τὴν νίκην καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν μετὰ ὕψος ἀπειλητικόν. Ὁ δὲ Σωτήρης μετὰ κοιμόμενον πλέον βῆγα, ἐστάμετο ἐκεῖ εἰς μιάν γωνίαν σὰν βραγμένη γάτα καὶ ἐπερίμενε τὴν μητέρα του νὰ φύγουν.

Ὁ Ντιντῆς, μὴ γνωρίζων φαίνεται τὴν Ἱστορίαν καὶ μὴ ἀναγνώσας εἰς αὐτὴν τὰ παραδείγματα τῆς μεγαλοψυχίας τῶν νικητῶν καὶ κατὰ τὴν ἀρχαϊότητα καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ὑπερηφανευθῆ πάρα πολὺ διὰ τὸν νέον αὐτὸν θρίαμβον καὶ ἐκολακευθῆ ἀπὸ τὰ συγχαρητήρια τῶν ὑπαλλήλων. Ὅθεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπρόβαλλε ἀπὸ τὸ παράθυρον τὴν κεφαλὴν του καὶ ἠρώτα τὸν Σωτήρην πῶς τοῦ ἐφάνησαν ἡ ξυλιές καὶ ἂν ἔχη ὄρεξιν ἀκόμη καὶ δι' ἄλλας...

Ἐπὶ τέλους κατέβη ἡ μητέρα του καὶ τὸν ἐπῆρε. Κατ' ἀρχὰς ὁ Σωτήρης τὴν ἠκολούθησε σιωπηλῶς καὶ συνεσταλμένος. Ἄλλ' ἅμα εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον καὶ δὲν ἐφοβῆτο πλέον τὸν φοβερὸν ἐκείνον Ντιντῆν, ἔδειξε τὸν γρόνον του εἰς τὴν οἰκίαν

μετὰ ὕψος ὀργίλον καὶ ἀπειλητικόν. Τὸ κίνημα αὐτὸ τόσον ἐτρόμαξε καὶ ἐσκανδάλισε τὴν κυρίαν Τακούμη, ὥστε ἀπεφάσισε μιάν φοράν καὶ αὐτὴ νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν υἱὸν τῆς. Ὁ Σωτήρης τὴν ἐξεδιήθη ἐξαφανίζόμενος εἰς κάθε γωνίαν τῆς ἀδοῦ καὶ ἐπιστρέ-

« ΠΡΟΣΕΠΑΘΕΙ ΝΑ ΙΔῆ ΠΟΙΟΣ ἮΤΟ ΜΕΣΑ » (Σελ. 19)

φων πρὸς αὐτὴν ἀφ' οὗ ἐκάμμεν ἓνα γύρον, ἐνῶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του ἡ δυστυχῆς μήτηρ ἀνησυχεῖ φοβερὰ μὴ ἤξευρουσα πού εὐρίσκαται καὶ ποῦ πηγαίνει ὁ προκομμένος τῆς.

Ἄλλ' ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἡ διάρκειά των γύρων αὐτῶν ἐγένετο ὀλονὲν μικροτέρα, οὕτως ὥστε δετὸ πλέον ἐφθασαν ὁ Σωτήρης εἶχεν ἀναλάβῃ ἦθος εὐπειθοῦς καὶ εὐαγίου παιδίου τὸ ὅποιον περιπατεῖ φρόνιμα ἀπὸ πολλῆς ὄρας εἰς τὸ πλευρὸν τῆς μητρός του, χωρὶς νὰ τὴν ἀφίσῃ οὐδὲ ὀστίγην.

[Ἔπεται συνέχεια] ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

κατὰ παραγγέλων ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ J. GIRARDIN

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΘΕΙΑΣ ΜΟΥ

— Θεέ με, τί είνε; ἐφώναξεν ἡ θεία μου κατατρομαγμένη.

Καὶ πραγματικῶς εἶχε δίκαιον νὰ τρομάξῃ, διότι ἐν ᾧ ἐπλκε ψιθυρίζουσα ἐν ἄσμα τῆς νεότητός της πρᾶφ! ... μία πέτρα θιφθεῖσα ἀπὸ ἄγνωστον χεῖρα ἐθραυσε τὴν ὕαλον τοῦ παραθύρου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ συνέτριψεν ἐν ὠραῖον δοχεῖον, ἐπειτα δ' ἐκυλίσθη ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Φαντάζεσθε τὴν κατάστασιν της, τὴν λύπην της, τὴν ἀγανάκτησιν της.

Ἡ θεία μου ἦτο λαμπρὰ γυναῖκα· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἦτο οἰκοκυρά, ἡ δὲ καταστροφὴ ἰδίως τοῦ ὠραίου δοχεῖου, τὸ ὅποιον εἶχε φυλάξῃ τόσα ἔτη, τὴν ἐλύπησε κατάκαοδα.

Ὁρμήσασα εἰς τὸ παράθυρον εἶδε τρία ἢ τέσσαρα παιδιά φεύγοντα ὅσον ταχύτερα ἠδύναντο.

— Ἀχ! κακόπαιδα! ἐφώναξε, ἐν σὰς ἐθαύα 'ς τὸ χεῖρι θὰ σὰς διώρθανα, ὅπως σὰς πρέπει!

Ἀλλὰ τὰ παιδιά εἶχον ἐξαφανισθῆ ὅπισθεν τοῦ τοίχου.

Ἐν τῇ συγκινήσει της δὲν διέκρινεν ἀμέσως, ὑπὸ τὸ παράθυρον, ἐν παιδίον ἀνυπόδητον, τὸ ὅποιον κρατοῦν τὸ παλαιὸν καπέλλον του εἰς τὴν χεῖρα παρετήρει πρὸς τὰ ἐπάνω περιτρόμον καὶ κλαῖον.

— Κυρία! ... εἶπε τὸ παιδίον τρέμον.

— Τί θέλεις; Ποῖος ἔρριψε τὴν πέτραν εἰς τὸ παράθυρόν μου; εἶπεν ἡ θεία μου προσηλοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἐγὼ! εἶπε τὸ παιδίον, ἀλλὰ, σὰς βεβαίω, δὲν το ἔκαμα ἐπίτηδες.

— Δὲν τᾶκαμες ἐπίτηδες; ἀνεφώνησε μὲ περισσοτέραν ἀγανάκτησιν ἡ θεία μου. Δὲν πιστεύω νὰ σηκώθηκε μόνη της ἡ πέτρα ἀπὸ χᾶμω καὶ νὰ ἦλθε νὰ σπᾶσῃ τὸ ὕαλι τοῦ παραθύρου μου.

— Ἦθελα νὰ τὴν βίψω εἰς τὸν δρόμον, μὰ ὁ Γιαννάκης μ' ἐκτύπησε 'ς τὸ χεῖρι κ' ἡ πέτρα γύρισε ἐπάνω κ' ἔσπασε τὸ τζάμι.

Ὁ τόνος τῆς εὐλικρινείας, μεθ' οὗ ὠμίλει τὸ παιδίον, ἦτο τόσος ὥστε ἡ θεία μου κατεπραῦνθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀφ' οὗ δὲ το παρετήρησεν ἀκόμη ἐπὶ τινὰς στιγμάς τῷ εἶπε:

— Ἐλα μέσα!

Τὸ παιδίον ἐδίστασεν, ἀλλὰ συγκεντρώσαν δλον τὸ θάρρος του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ μετὰ μικρὸν εὐρέθη ἀπέναντι τῆς θείας μου.

— Βλέπεις τί ἔκαμες, τῷ εἶπε, αὐτὸ κι' αὐτό! Για ἰδὲ τί ζημίαν ἔκαμες.

— Δὲν το ἤθελα, εἶπε τὸ παιδίον, καὶ τὰ δάκρυα ἀνῆλθον πάλιν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐν ᾧ παρετήρει τὴν καταστροφὴν τὴν ὅποιαν εἶχε προξενήσῃ ἡ πέτρα του.

— Καὶ τώρα τί νὰ κάμω; ἠρώτησεν ἡ θεία μου.

— Δὲν ἤξεύρω. Ἄν θέλετε, θὰ βάλω τὰ δυνατά μου νὰ πληρώσω ὅ,τι ἔσπασα.

— Εἶμαι περιέργη νὰ μάθω πῶς θὰ πληρώσης, εἶπε παρατηροῦσα τὰ ἐλεεινὰ ἐνδύματα τοῦ παιδίου.

— Πωλῶ χαρτί καὶ φακέλους· μπορῶ νὰ σὰς δίνω ἐνὰ μέρος ἀπὸ ὅ,τι βγάλω τὴν ἑβδομάδα.

— Πῶς σε λέγουν;

— Ὁμαῖ Καίρητη.

— Τί δουλεῖα κάμνει ὁ πατέρας σου;

— Πέθανε!

— Καὶ ἡ μητέρα σου;

— Πλύνει ἀσπρόρρουχα.

— Καὶ πῶς λογαριάζεις νὰ με πληρώσης;

— Θὰ τὸ πῶ τῆς μητέρας μου τί ἔγινε, καὶ θὰ το δεχθῆ νὰ πληρώσω τὴν ζημίαν ποῦ ἔκαμα.

— Καλὰ, ἄς εἶνε! θὰ ἴδω ἂν φυλάξῃς τὸν λόγον σου.

— Καὶ πόσα πρέπει νὰ πληρώσω; εἶπεν ὁ Ὁμαῖς μετὰ φόβου.

— Νὰ ἴδωμεν.

Ἡ θεία μου ἐφόρεσε τὰ ματογυῶλια της καὶ ἐπαθεώρησε τὸ δωμάτιον.

— Τὸ ὕαλι πνήντα λεπτά· τὸ δοχεῖον πέντε δραχμάς· δὲν θὰ τᾶδεια οὐδὲ διὰ εἰκοσιπέντε δραχμάς· ἀλλὰ τὸ ὅλον κάμνει διὰ σὲ μόνον πέντε δραχμάς καὶ πνήντα λεπτά. Ἡ πέτρα ἔγδαρε καὶ τὸ τραπέζι καὶ πρέπει νὰ προσκαλέσω ἐνὰ μαραγκὸ διὰ νὰ το διορθώσῃ· αὐτὸ δὲν σοῦ το λογαριάζω.

— Θὰ βάλω τὰ δυνατά μου νὰ πληρώσω μίαν ἄραν ἀρχήτερα. Μὰ ἐρχονται ἡμέραι ποῦ δὲν πωλῶ τίποτε.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ θεία μου, τώρα ἠμπορεῖς νὰ πᾶς.

Ὁ Ὁμαῖς ἀνεχώρησεν ἡσύχως, ἐν ᾧ ἡ θεία μου συνέλεγε τὰ συντρίμματα τοῦ δοχεῖου.

Ὁ μικρὸς χαρτοπώλης ἐπανελθὼν οἰκαδε διηγήθη τὸ δυστύχημά του εἰς τὴν μητέρα του. Ἦτο δ' αὕτη ἀγαθὴ καὶ τιμῖα γυνή, ὡχρὰ ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὴν πολλὴν ἐργασίαν· μολονότι δ' ἐλυπήθη παλὺ διὰ τὸ ἐπιθλὸν δυστύχημα ἐνέκρινε τὴν ἀπόφασίν του καὶ τον συνεβούλευσε νὰ ἐργασθῆ τώρα μὲ μεγάλην δραστηριότητα διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν ζημίαν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸ παιδίον κατέβαλεν ὅλας τὰς δυνάμεις του, ὅπως κερδίσῃ διὰ παντός μέσου, ἀλλὰ τιμίως πάντοτε, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα. Ἐκάστην δ' ἑβδομάδα ἔφερε πρὸς τὴν εἰς τὴν θείαν μου.

Τὸ παιδί αὐτὸ ἔχει λαμπρὸν φυσικόν, ἐσκέφθη αὕτη ὅτε ὁ Ὁμαῖς τῇ ἔφερε τὸ πρῶτον πρὸς τὸν, ἤρχισε δὲ νὰ δεικνύεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εὐνοικώτερα πρὸς αὐτὸν καὶ πότε τῷ εἶδε κατὶ νὰ φάγῃ, πότε κατὶ νὰ πῆ.

Τέλος ἐφθασεν ἡ ἐπιθυμητὴ ἡμέρα κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ Ὁμαῖς ἔφερε τὴν τελευταίαν δόσιν εἰς τὴν θείαν μου. Ἐγχειρίσας εἰς αὐτὴν τὸ πρῶτον εἶπε:

— Σήμερα ἐτελείωσα τὸ χρέος μου· λυποῦ-

μαι· ποῦ σὰς δυσηρέστησα, ἀλλὰ ἐλπίζω πῶς θὰ με συγχωρήσετε.

— Σὲ συγχωρῶ ἐξ ὅλης καρδίας, εἶπεν ἡ θεία μου σοβαρῶς.

— Σὰς εὐχαριστῶ!

Ἦτοιμάζετο δὲ ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἡ θεία μου τὸν ἐκάλεσε.

— Μείνε ἀκόμη ὀλίγον, μικρὲ, ἔχω κατὶ νὰ σοῦ εἶπω!

Ὁ Ὁμαῖς ἔμεινε, κάπως ἀνήσυχος.

Ἡ θεία μου ἠνοῖξεν ἐν ἐρμάριον καὶ ἐξέβαλε ζεύγος καινούργιων ὑποδημάτων, ἐξ ζεύγος περιποδίων, δύο ὑποκάμισα, μίαν ὀλόκληρον ἐνδυμασίαν καὶ ἐν ὠραῖον καπέλλον.

— Ὁμαῖ, εἶπεν εἰς τὸ ἐκπληκτον παιδίον, ἂν ἐδέχθηκα τὰ χρήματά σου, τὸ ἔκαμα διότι ἤθελα νὰ σε δοκιμάσω, καὶ ὄχι διότι εἶχα ἀνάγκην τῶν πέντε δραχμῶν καὶ πνήντα λεπτῶν. Ἡ διαγωγή σου μ' εὐχαρίστησε. Εἶσαι καλὸ παιδί. Πάρε αὐτὰ τὰ ἐνδύματα· εἰς τὴν τσέπην τοῦ φορέματος θὰ εὑρῃς τὰ χρήματα, τὰ ὅποια μοῦ ἔφερες τόσον τακτικά.

Τώρα πῆγαινε νὰ ἐργασθῆς. Κύταξε νὰ εἶσαι πάντα τόσον τίμιος ὅσον τώρα. Συλλογίσου ὅτι ἡ μητέρα σου περιμένει ἀπὸ σέ, ὅτι ἀπὸ σέ ἐξαρτάται νὰ τὴν κάμῃς εὐτυχῆ, νὰ κάμῃς καὶ τὸν ἑαυτὸν σου εὐτυχῆ. Ἐνθυμοῦ τὸ μάθημα ποῦ σου ἔδωκα, καὶ κάπου, κάπου ἐρχοῦ νὰ με βλέπῃς.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΠΟΙΟΣ;

Ποῖος σὲ φέρνει χελιδόνι
'ς τὴν παλάμη σου τῆ φωνῆ;
ὅταν ἄνοιξις σιμόνεα
καὶ φωλιάζουν τὰ πουλιά;

Ποῖος ἄρα νὰ σε στέλλῃ,
μέλισσα ἐργατικῆ,
τὸ γλυκὺ γιὰ ναῦρης μέλι
'ς τὰ λουλούδια 'δῶ κ' ἐκεῖ;

Ποῖος, λουλούδια, σὰς χαρίζει
τὴν γλυκεῖά σας μυρωδιά,
ποῦ τὸν κῆπο μας στολίζει
καὶ μ' ἀνοίγει τὴν καρδιά;

Ποῖος, λιβάδι μου, φροντίζει
τὴν δροσάτη σ' ἀγκαλιά,
μὲ λουλούδια νὰ στολίζῃ
καὶ μ' ἀρνάκια καὶ πουλιά;

— Τοῦ Θεοῦ τὸ ἅγιο χεῖρ
ἔβα τ' ἀγαθὰ σκοπεῖ,
κι' ὅλα τὰ καλὰ μᾶς φέρει.
Νὰ, γιατί μᾶς ἀγαπᾷ
Ὁ Θεός!

ΦΛΚ

ΔΡΑΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟΣΟΥΛΗΣ

Ο Δράκων ἦτο μεγαλόσωμος κύων πυρρού χρώματος, ὁ Τσοούλης ἦτο εὐμορφον κυνάριον μέ μαῦρον στίλβον τρίχωμα. Ὁ Δράκων ἐφύλαττε τὴν οἰκίαν καὶ τὸ δάσος, ὁ Τσοούλης ἦτο στέλισμα τῆς αἰθούσης.

Ὁ Δράκων, μολοντί ἡ ἐργασία του ἦτο ἐπιπικτός, ἦτο πάντοτε εὐθυμος. Ὁ Τσοούλης εἶχε τόσα χείδια καὶ τόσας περιποιήσεις ὥστε ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ πλέον ἀξιαγάπητον σκυλάκι τοῦ κόσμου. ἄλλ' ὁ Τσοούλης δὲν ἦτο εὐχαριστημένος οὔτε ἀπὸ τὸ μικρὸν τὸ ἀνάστημα, οὔτε ἀπὸ τὴν λεπτὴν φωνὴν του. Ὅταν ἐγαυγίεν, οἱ ἄνθρωποι ἐγέλων, τοῦτο δὲ ἐξώργιζε τὸν Τσοούλην, διότι ἤθελε νὰ φοβῶνται ὅταν ἐγαυγίεν.

Προσέτι δὲ ἐζήλευε τὸν Δράκοντα ὅστις ἦτο δέκα φορές μεγαλύτερός του, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ χονδρὴ φωνὴ ἐνέπνεε πραγματικῶς τρόμον. Ὁ Τσοούλης ἐμίσει τὸν ἀγαθὸν μεγαλόσωμον κύνα, ὅστις ἐν τούτοις ἐπεθύμει νὰ ζῇ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ μετὰ τοῦ κυναρίου τὸν ἠνόητοι, τὸν ἠρέθιζε παντοιοτρόπως, ὅτε δὲ τον ἔβλεπε θυμωμένον, τότε ἐτρέπετο εἰς φυγὴν, διότι μὲ ὄλην τὴν κακίαν του ἦτο ἀνανδρός.

Μίαν πρωίαν ὁ Δράκων δὲν ἦτο εἰς τὴν ὀρισμένην θέσιν του. Τὸν φωνάζουν δεξιᾶ, ἀριστερᾶ. Τίποτε. Τί νὰ ἐγίνεν ὁ Δράκων; Ὁ πιστός κύων δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φύγη κρυφίως καὶ νὰ περιπλανᾶται εἰς τοὺς ἀγρούς. Μὴ ἔπαθε τίποτε; ὁ Τσοούλης εἶνε εὐχαριστημένος, θέλων ὅμως νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ Δράκων ἐξηφανίσθη ἐξ ὀλοκλήρου, τρέχει εἰς ἀναζήτησίν του, ἐλπίζων ὅτι δὲν θὰ τον εὔρη.

Ἄλλὰ τὸν εὔρε εἰς γωνίαν τινα τοῦ δάσους,

ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Μεσοποταμίας, ἀφοῦ ἐκνήγησεν ὄλην τὴν πρωίαν ἐκάθησεν εἰς τὴν χλόην διὰ νὰ γευματίσῃ καὶ εἶδε μίαν μέλισσαν ἡ ὁποία ἔλαβεν ἐν ψυχίον ἔρτου καὶ ἐφυγε. Τοῦτο ἐπανέλαβεν ἡ μέλισσα ἀρκετὰς φορές. Ὁ βασιλεὺς ἐκπλαγείς τὴν παρηκολούθησε. Ἡ μέλισσα ἀπεμακρύνθη ἀρκετὰ, ἐπειτὰ δὲ ἐστάθη ὑπὸ ἐν δένδρον. Ἐκεῖ εὐρίσκειτο εἰς

ἐξηπλωμένον, πλέοντα εἰς τὸ αἷμά του, τὸ ὁποῖον ἔτρεχεν ἀπὸ τρεῖς μεγάλας πληγὰς. Φαίνεται ὅτι κακοῦργοι ἠθέλησαν νὰ εἰσδύσουν εἰς τὸν κῆπον ὅπως ληστεύσουν τὴν οἰκίαν. Ὁ Δράκων, πιστός εἰς τὸ καθῆκόν του, ἔβρησε κατ' αὐτῶν, οἱ δὲ κακοῦργοι διὰ ν' ἀπαλλαγθοῦν ἀπ' αὐτόν ἠθέλησαν νὰ τον φονεύσουν.

Ὁ Τσοούλης καθὼς εἶδε τὸν Δράκοντα εἰς τοιαύτην κατάστασιν, βουτηγμένον εἰς τὸ αἷμα, μόλις ἀνοίγοντα τοὺς ἡμισθίστους ὀφθαλμούς του, συνεκινήθη ἡ καρδιά του, ἡ ὁποία μετὰ τὰ ἐλαττώματά του ἦτο καλὴ κατὰ βάθος, ἠσθάνθη συμπάθειαν πρὸς τὸν δυστυχῆ Δράκοντα. Ἐτρέξε δὲ ὅσον ταχέως ἠδύνατο εἰς τὴν οἰκίαν, εἰλκυσε τὴν προτοχὴν διὰ τῶν ὑλακῶν του, ἔσυρε κυρίου καὶ ὑπηρετὰς ἀπὸ τὸ ἐνδυμᾶ των μέχρις ὅτου τοὺς ἠνάγκασε νὰ τον ἀκολουθήσουν καὶ τότε τοὺς ἀδήγησεν εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἔκειτο ὁ Δράκων.

Οἱ ὑπηρετὰι μετέφεραν τὸν τραυματίαν εἰς τὴν οἰκίαν· ὁ δυστυχῆς Δράκων, ὑπομονητικῶς ὡς κύων ποῦ ἦτο, ὑπέφερε μὲ καρτερίαν τοὺς πόνους· ὁ Τσοούλης τὸν ἠνοσήλευε, ἔλειχε τὰς πληγὰς του καὶ του ἐκράτει συντροφίαν.

Ὁ Τσοούλης ἐγένεν ἀφωσιωμένος νοσοκόμος τοῦ πρῶην ἐχθροῦ του. Τῷ ἐσυγχώρησε τὴν ὑπεροχὴν του βλέπων αὐτὸν δυστυχῆ, ἀφ' ὅτου δὲ ἤρχισε νὰ φαίνεται ὠφέλιμος ἐγένε καὶ ἀξιαγάπητος.

Ἐκτοτε οἱ δύο κύνες εἶνε ἀχώριστοι. Τόσον ἀχώριστοι καὶ ἠγαπημένοι ὥστε, ἀντὶ νὰ τοὺς ὀνομάζουν Δράκοντα καὶ Τσοούλην, ἔπρεπε νὰ τοὺς ὀνομάζουν Καστορα καὶ Πολυδεύκη.

Α. Ω.

τυφλὸς σπουργίτης, ὅστις ἀκούσας τὸν βόμβον τῆς μέλισσας ἐπλησίασεν, αὐτὴ δὲ ἔθηκεν εἰς τὸ ράμφος του τὸ ψυχίον τὸ ὁποῖον ἐκράτει.

— Ὁ Παντοδύναμι, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, ποία ἐντροπὴ διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἂν δὲν ἦσαν εὐσπλαγχοὶ, ἐν ᾧ τὰ μικρότερα τῶν ἐντόμων τῷ δίδουν τοιαῦτα παραδείγματα!

ΣΠΑΡΚ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΩΝ ΕΞΑΔΕΛΦΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Αἱ στέγαι, τὸ κωδωνοστάσιον, ἦσαν κατάσπρα ἀπὸ τὸ χιόνι· ἔξω εἰς τὸν χιονισμένον δρόμον ἐπερνοῦσαν ὀλίγοι διαβάται κουκουλωμένοι εἰς τὰ ἐπανωφόρια των.

Τὰ τρία ἀδελφάκια ἐκύτταζαν ἀπὸ τὸ παράθυρον· ἀλλὰ διατὶ τὰ πρόσωπά των εἶνε σκυθρωπά;

Διότι τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὴν ἐπερίμεναν μὲ τόσο καρδιοκτύπι καὶ τὸ χιόνι θὰ χαλάσῃ ὄλην τὴν διασκέδασίν των.

Τὰ ἐξαδέλφια των, ποῦ κατοικοῦν εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν, εἴκοσι λεπτὰ ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἐπρόκειτο νὰ ἔλθουν σήμερα, ἀλλὰ μὲ τέτοιο χιόνι πῶς νὰ ξεκινήσουν;

Ἄ! τί κρίμα! καὶ εἶχαν τόσα εὐμορφα σχέδια! θὰ ἐπαιζαν, θὰ ἐπαιζαν ὡς ποῦ νὰ χορτάσουν! θὰ ἐπαιζαν ὄλα

τὰ παιγνίδια ποῦ ξεύρουν καὶ ἡ μητέρα εἶπε πῶς θὰ ἔκαμνεν ἓνα ὠρατο γαλατομπούρεκο πρὸς τιμὴν τῶν ἐξαδέλφων, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, φυσικὰ, θὰ ἔτρωγαν κι' αὐτοὶ ἔσο ἤθελαν.

Καὶ τώρα παιγνίδια, τρεξίματα, χαρωπὲς φωνές, γαλατομπούρεκο, ὄλα ἐχάθησαν.

Ἄχ! αὐτὸ τὸ χιόνι!

Τὰ παιδιὰ, ἐκύτταζαν μελαγχολικὰ ἀπὸ τὸ παράθυρον· ἔξαφνα βγάζουν μίαν φωνὴν χαρᾶς· διακρίνουν

ἐν γνωστὸν πρόσωπον, ἐπειτα ἐν ἄλλο, καὶ ἀκόμη ἐν ἄλλο καὶ ἄλλο... «Ἐρχονται!» φωνάζουν, καὶ κτυποῦν τὰ γέρια των καὶ χορεύουν ἀπὸ τὴν χαρὰν των.

Τί καλὰ ποῦ εἶνε τὰ ἐξαδέλφια των! δὲν ἐφοβήθησαν τὸ κρῶ, δὲν ἐφοβήθησαν τὸ χιόνι καὶ ἤλθαν νὰ τοὺς ἐπισκεφθοῦν!

Ἡ μητέρα μὲ τὸν μικρὸν Κωστάκη, ἡ Μαρία, ἡ Ἀνθὴ καὶ ὁ Σωτηράκης ἐμαζεύθησαν εἰς τὸ παράθυρον καὶ βλέπουν· τὰ ἐξαδέλφια πλησιάζουν ὀλονέν. Νά, ἐμβῆκαν εἰς τὴν αὐλὴν, ἀναβαίνουν τὴν χιονισμένην σκάλαν! Ἡ Φανὴ χαμογελά, ὁ Φωκίων χαιρετᾷ μὲ τὸ καπέλλον του, ἡ Φρόσω στέλλει φιλίμα εἰς τὴν θείαν τῆς καὶ τὰ ἐξαδέλφια τῆς.

Τί εὐμορφὰ ποῦ θὰ περάσῃ, τ' ἀγαπημένα ἐξαδέλφια!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΜΗΛΩΝ

Α.

Ἡ Τζέμμα ἐξηγητημένη ἐκ τοῦ κόπου, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ πρασίνου χόρτου, τοῦ κατεστολιμένου μὲ λευκάνθεμα καὶ εἶπεν εἰς τὸν πάππον τῆς.

— Νόννο, ἄς ξεκουρασθῶμε ἄλλο καὶ ἄς τοιμπήσωμε κάτι, γιατί χάθηκα ἀπὸ τὴν πείνα.

— Καρίνα μία, ἀγάπη μου, ἀπήντησεν ὁ πάππος, καὶ ἐγὼ πεινώ, μὰ δὲν ἔχομε τίποτε. Τὸ δισσάκκι εἶνε ἄδειο.

Ὁ διάλογος οὗτος ἐγένετο εἰς κατάφυτόν τινα ἀτραπὸν πρὸς νότον τῆς Δεβονσαίρ.

Ἡ Τζέμμα, ἐξηπλωμένη πρηνῆς ἐπὶ τοῦ χόρτου, ἀνεστέναξεν, ἐχώσε τὰς δύο χεῖρας ὑπὸ τὰς πλεξίδας τῆς καὶ ἐδρόσισε τὸ φλέγον μέτωπόν τῆς προστρέβουσα αὐτὸ εἰς τὸ ὄροσερον χόρτον. Ἡ Τζέμμα ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν, πολὺ εὐμορφη, ἡ δὲ καρδιά τοῦ πάππου ἔσταζεν αἷμα ὅτε ἐσυλλογιζέτο ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην εἰς τὸν κόσμον. Ὁ μικρὸς τῆς ἀδελφὸς Βίνδος δὲν ἦτο δυνατόν γὰρ τὴν προστατεύσῃ, διότι ἦτο δέκα ἐτῶν παιδάκι.

Ναί, ἡ Τζέμμα ἦτο πολὺ εὐμορφη, ὑψηλή, λιγνή, φαιδρά, χαριεστάτη, μὲ ζωηρὰ καὶ ἐκφραστικὰ χαρακτηριστικὰ. Ἀλλ' ἦτο δεκατριῶν ἐτῶν, ὡς εἶπομεν, καὶ τὸ μόνον τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ κάμῃ ὅπως κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἦτο νὰ χορεύῃ ἰταλικούς χορούς, τὸν σαλταρέλλο καὶ τὴν ταραντέλλαν. Ἐχόρευε μὲ τὸν ἀδελφόν τῆς, ἐχόρευον δὲ πολὺ ὠραία. Ὁ γέρον, τὸν ὅποιον ἀπεκάλουον Νόννον, προέλεγε τὴν τύχην καὶ ἐξετέλει ταχυδακτύλουργήματά τινα. Ἀλλὰ τὰ ποικίλα ταῦτα ἐπαγγέλματα δὲν τοῖς ἀπέφερον μεγάλον κέρδος.

Ὁ Νόννος, ἡ Τζέμμα καὶ ὁ Βίνδος ὑπέφερον μὲ εὐθυμίαν τὴν πείναν. Ὁ γέρον ἦτο ἀπλοῦς τῷ πνεύματι, ἡμέρος ὡς ἀρνί, καὶ περισσώτερον παιδὶ παρά τὰ δύο παιδιά. Ὁ Βίνδος ἦτο ὀλοστρογγύλον παιδί, φαιδρὸν καὶ ξέγνοιαστον. Ἡ Τζέμμα ἦτο ζωηρὰ ὡς κορυδαλός, καὶ ἐν τούτοις ἐγνώριζε τί θὰ εἴπῃ φροντίς, διότι αὐτὴ μόνη ἐκ τῶν τριῶν εἶχε μυαλὸν διὰ νὰ σκέπτεται.

Ἡ Τζέμμα καὶ ὁ Βίνδος ἦσαν ἐκ Νεαπόλεως τῆς Ἰταλίας. Εἶχον γεννηθῆ εἰς μικρὰν καλύβην κειμένην εἰς τὴν ἡλιοφώτιστον ὄχθην

ἣτις βλέπει πρὸς τὴν Ἰσθίαν. Τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς των εἶχον διέλθῃ τὰ παιδιά κάμνοντα τοῦμπε εἰς τὴν γαλανὴν θάλασσαν, γυμνά καὶ εὐθυμὰ ὡς μικροὶ δελφίνες. Οἱ γονεῖς των εἶχον ἀποθάνῃ ὁ μὲν πατὴρ των εἶχε πνιγῆ, ἡ δὲ μήτηρ ἀπέθανεν ἐκ πυρετῶν, τότε δὲ τὰ ἔλαβεν ὑπ' εὐθύνην τοῦ ὁ Νόννος. Ὁ Νόννος ἦτο γέρον, τῶσον γέρον ὅστε οἱ ἄνθρωποι ἠρώτων ἂν δὲν εἶχε γεννηθῆ πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, ὡς ἐπαγγέλμα δὲ εἶχεν ἐκ νεαρῶς του ἡλικίας νὰ παιζῇ τὸν Περικλέτον καὶ Φάουλη καὶ νὰ διασκεδάξῃ τὰς πτωχότερας τάξεις τῆς κοινωνίας· εἶχε μείνῃ ἐν τούτοις ἀμύπητος καὶ συχνὰ δὲν εὕρισκεν εἰς τὸ θυλακίον του οὐδὲ μίαν πεντάραν διὰ νὰ πῆν ἓνα ποτήρι κρασί. Ἐνεκα τῆς πτωχίας του ἔπεσεν εἰς τὰ δικτυα κακοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος ἐπαγγέλμα εἶχε νὰ γελᾷ τοὺς μικροὺς Ἰταλοπαιδας καὶ νὰ τοὺς μεταχειρίζεται ὅπως κερδίξῃ χρήματα εἰς ξένους τόπους. Ὁ Νόννος εἶχεν ὑπογράψῃ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὰ δύο παιδιά συμβόλαιον μὲ τὸν κακὸν αὐτὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Νόννος ἦτο πολὺ ἀγαθὸς καὶ ἀπλοῦς τὴν καρδίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐνόμιζεν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἦτο ὡς αὐτόν. Μεγάλῃ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του καὶ ἀπερίγραπτος ἡ λύπη του ὅτε εἶδεν ὅτι ὁ κακὸς ἄνθρωπος ἤθελε νὰ πάρῃ τὰ δύο παιδιά καὶ νὰ φύγῃ, ἀφίνων αὐτὸν καταμόνον καὶ ἔρημον εἰς τὸν ξένον τόπον. Ὅπως τυχαίως κατάρθρωσεν ὁ Νόννος νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδια αὐτοῦ, ν' ἀπαλλαγθῇ ἀπὸ τοὺς ὄνυχας του καὶ νὰ παραλάβῃ μετ' αὐτοῦ τὰ δύο παιδιά. Εὕρισκετο ὅμως ἐν Ἀγγλίᾳ ἄνευ ὀβολοῦ, μόνην περιουσίαν ἔχων μερικὰς κούκλας, ἐν ταχυδακτυλοφυγικὸν κοντίον καὶ τὰ καλόβαθρα ἐπὶ τῶν ὀπείων εἶχον μάθῃ νὰ περιπατῶσι τὰ δύο παιδιά.

Τέσσαρα ἔτη εἶχον ἤδη ἐν Ἀγγλίᾳ. Διέμενον δὲ τῶσον καιρὸν ὄχι δι' ἄλλον λόγον ἀλλὰ διότι δὲν εἶχον τὰ μέσα ν' ἀναχωρήσωσι· πλὴν δὲ τούτου ὁ Νόννος ἠσθάνετο φοίικην πρὸς τὴν θάλασσαν. Εἶχεν ὑποφῆρῃ πολὺ ἐκ τῆς ναυτίας κατὰ τὸν ἀπὸ Νεαπόλεως εἰς Ἀγγλίαν διάπλουον· καλλίτερον εἶχε ν' ἀποθάνῃ παρά νὰ θέσῃ ἄλλην μίαν φορὰν τὸν πόδα του εἰς ἀτ-

μόπλοιον. Διὰ τοῦτο εἶχον μείνῃ τῶσον πολὺ ἐν Ἀγγλίᾳ· περιέτρεχον τὸν τόπον συλλέγοντες μετὰ δυσκολίας πεντάρας τινὰς ἐκ τῶν ἀγροτικῶν χωρίων καὶ τῶν πόλεων, διὰ θερμῆς ἀγάπης συνδεδωμένοι πρὸς ἀλλήλους· συχνότατα τοὺς ἐβασάνιζεν ἡ πείνα, τὸ ψῆχος, ἡ κόπωση, ἐνίοτε δὲν εὕρισκον στέγην ὅπως διανυκτερεύσωσιν καὶ ἐν τούτοις ἦσαν εὐτυχεῖς.

Ἀλλὰ κάποτε ἡ τύχη τοῖς ἐφαίνετο εὐνοϊκώτερα· ἔνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς καὶ ἀσυνήθους ὠραιότητος τῶν παιδιῶν καὶ τῆς ξενικῆς προφορᾶς τῶν οἰ κατοικοῖ τῶν ἀγρῶν συναπάθουν πρὸς αὐτὰ, καὶ τοῖς ἔδιδον φαγητὸν καὶ κλίνην· κάποτε μάλιστα αὐτοὶ οἱ πανδοχεῖς παρέχον δωρεὰν φιλοξενίαν εἰς τὰ δύο παιδιά καὶ τὸν γέροντα. Δὲν εἶχον ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τοῦ βασιλείου, διότι ἔνεκα τῆς καταστάσεως τῶν οἰκονομικῶν των ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ πεζοπορῶσι πάντοτε. Παράδοξος ἐφαίνετο ἐκ τὰ παιδία ἡ καταπραΐνη, ὑγρὰ πάντοτε, νεφελώδης ἐκείνη χώρα, ἐπὶ πολὺ δ' ἐφαντάζοντο ὅτι αἱ ἡμέραι εἶνε μία συνεχὴς ἐσπερά καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ἐξημερώνει. Ἐνεθυμοῦντο τὸν ἥλιον τῆς πατρίδος των, τὸν γαλανὸν καὶ διαυγῆ οὐρανόν, τὴν θάλασσαν ἣτις φαίνεται ὅτι χαμογελά ἀκαταπαύστως. Ἀδύνατον ἦτο νὰ λησμονήσωσι ταῦτα πάντα, ἡ περὶ αὐτῶν δὲ συνδιάλεξις ἦτο ἡ προσφιλεστάτη των ἐνασχόλησις· ἐνεθυμοῦντο τὸν καρπὸν τοῦ κάκτου, τὰ πράσινα καὶ τὰ μαύρα σύκα, τὰς ἐρυθρὰς τομάτας, τὰ βόδια, τὰ πορτοκαλλία τὰ ὅποια ἤρκει ν' ἀπλώσῃ τις τὴν χεῖρά του διὰ νὰ τα ὀρέψῃ. Ἐνεθυμοῦντο τὰς λέμβους μὲ τὰ εὐμορφα βιβδωτὰ πανία των, τὰς ἐξοχικὰς οἰκίας μὲ τοὺς φοίνικας καὶ τὰ μάρμαρά των, τὰς νήσους, αἱ ὅποια ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐκκρίνοντο κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ τοὺς ἀπομαμακρυσμένους δρίζοντας μὲ τὸ ἀνοικτὸν γαλανὸν χρῶμα των.

Ὡ, ναί! τὰ ἐνεθυμοῦντο ὅλα αὐτὰ, ἐνίοτε δὲ, τὴν νύκτα, αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ ἐκίνουν τὰ παιδιά εἰς δάκρυα. Ἡ Ἀγγλία ἦτο κατάφυτος καὶ ὠραία· ἀλλὰ πόση ὑγρασία, πόση ἠμίχλη!

— Ὅταν θέλω νὰ κυττάξω, ἔλεγεν ἡ Τζέμμα, τὸ βλέμμα μου σταματᾷ σ' ἓνα τοῖχο κατὰσπρὸ δὲν ἤξεύρω τί εἶνε, μὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ἠμίχλη, ὅπως καὶ ἂν εἶνε, ὁ τοῖχος εἶνε

πάντα ἐκεῖ. Σ' ἐμὰς μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ ὅσο μακρὰ θέλει.

Ἡ Τζέμμα ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἰταλίαν, διότι αὐτὴ δὲν ἐφοβέτο τὴν θάλασσαν. Ὁ Βίνδος ὅμως ὅπως καὶ ὁ Νόννος εἶχον καταθασχισθῆ ἀπὸ τὴν ναυτίαν, καὶ μόνη ἡ θεὰ πλοίου ἐνέπνεεν εἰς αὐτοὺς τρῶμον.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τοὺς συναντῶμεν εἶχον λόγους νὰ εἶνε ἀνήσυχτοι καὶ λυπημένοι καὶ οἱ τρεῖς· διότι εἰς τὸ δισσάκιον τοῦ Νόννου δὲν εὕρισκετο οὐδὲ πεντάρα, οὐδὲ ἐν κομματί ξηροψώμων καὶ ἐπείνων καὶ ἦτο μεσημβρία. Ἀντὶ νὰ παραπονῶνται καὶ μεμψιμοιρῶσι, ἠστειεύοντο, ἐγέλων, ἐνηγγαλιζοντο καὶ ἐφιλοῦντο, ὅπως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπράττων εἰς τὴν Ἰταλίαν χιλιάδες συμπατριωτῶν των, τῶν ὁποίων ὁ στόμαχος ἦτο κενός. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον εἰς τὴν Ἰταλίαν ὑπάρχει ὁ ἥλιος, τὸ φῶς, ὁ ἀήρ ὅστις θωπεύει τὰ παιδιά καὶ τ' ἀποκοιμίζει γλυκὰ, γλυκὰ· ἐκεῖ, ἐν Ἀγγλίᾳ μεγάλα σύννεφα διέτρεχον τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν μεγάλων πτελεσῶν ἐπιπτον σταχτοῖς ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των.

Καὶ ἐν τούτοις ἦσαν εὐθυμοὶ· ἐτραγουδοῦσα νευκαλιτικά ᾠδα, καὶ δὲν ἐφρόντιζαν διόλου περὶ τῆς ἐπαύριον. Δὲν ἦσαν μακρὰν τῆς Δαρτμούθης, ἐσκόπευον δὲ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν πόλιν ταύτην τὴν ἡμέραν τῆς ἀγορᾶς· οἱ λεμβοῦχοι καὶ οἱ ἀλιεῖς εἶχον φανῆ πάντοτε καλοὶ πρὸς αὐτοὺς. Ἄν ἐπείνων σήμερον θὰ ἔτρωγον αὐρίον.

Ἐν τούτοις ἔξαφνα ὁ Νόννος ἐγένε σκυθρωπὸς παρατηρῶν τὴν Τζέμμα, ἣτις τὰ πρόσωπόν τῆς ἐντὸς τοῦ ὄροσεροῦ χόρτου κρᾶτούσα ἐκίνησε εἰς τὸν ἀέρα τοὺς διὰ σκανδαλίαν ὑποδεμένους πόδας τῆς, ἐν ᾧ μία πεταλούδα ἐπέτα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς.

— Τί θάκανες σὰν ἀπέθνησκα, μικρούλα μου; τὴν ἠρώτησεν ὁ ἀτυχὴς γέρον, ἐνεθυμηθεῖς ὅτι ἦτο σχεδὸν ὀγδοηκοντούτης. Ἡ Τζέμμα ἠνωρθῆ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ· οἱ ὠραιότατοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα.

— Θὰ φροντίσω γιὰ τὸν Βίνδο, εἶπεν ἐπὶ τέλους· ὅσον δι' αὐτὸ μὴν ἔχῃς κανένα φόβον.

— Μὰ πῶς; ἓνας λόγος εἶνε· θὰ φροντίσω. Νὰ ἰδοῦμε, τί θὰ κάνῃς;

[Ἐπεται συνέχεια]

A. K.

[Ἐκ τῶν τῆς Ouida]

ΜΗΧΑΝΙΚΟΙ ΧΩΡΙΣ ΔΙΠΛΩΜΑ

Τοιοῦτοι μηχανικοί, οἱ ὁποῖοι οὔτε εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον οὔτε ἄλλου ἐσπούδασαν, εἶνε οἱ κάστορες.

Τὴν εὐφυΐαν των καὶ τὴν παράδοξον ἐπιδεικνύουσα, μετὰ τὴν ὁποῖαν τους ἐπρόκειτο ἡ φύσις, μεταχειρίζονται πρὸς κατασκευὴν τῆς χειμερινῆς κατοικίας των. Τὸ θέρος ζῶσι μεμονωμένοι εἰς τὰς ὄχθας τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ποταμῶν ἄλλ' ἅμα πλησιάζει ἡ χειμῶν φροντίζουσι νὰ κατασκευάσωσι κατοικίαν στερεωτέραν καὶ κατάλληλον νὰ τους προφυλάξῃ ἀπὸ τὸ ψῦχος.

Ἀλλὰ πρὶν ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς τέχνης των καλὸν εἶνε νὰ σας περιγράψω δι' ὀλίγων τὸ εὐφυὲς καὶ ἐργατικὸν τοῦτο ζῶον.

Ὁ κάστωρ ἔχει περίπου μέγεθος κυνός· αἰκνῆμαί του ὅμως εἶνε βραχυτέραν· τὸ βαρὺ καὶ παχουλὸν σῶμά του καλύπτεται ἀπὸ ὄραϊον μαύρον, ἀπαλόν, στίλβον τρίχωμα, τὸ ὁποῖον ἐκτιμᾶται πολὺ ὑπὸ τῶν γουναροεμπόρων καὶ τῶν πιλοποῶν. Ἡ πλατεῖα οὐρά του τῷ χρησιμεύει συγχρόνως καὶ ὡς κώπη καὶ ὡς πηδάλιον. Ὁ κάστωρ εἶνε ὑδρόβιον ζῶον, δηλαδὴ ζῆ ἐν τῷ ὕδατι, ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀναπνεύσῃ ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἧσάκις ἔχει ἀνάγκη ἀέρος.

Οἱ κάστορες διαμένουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὰ βυάκια καὶ τὰς λίμνας, πρὸ πάντων τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, εἰς τὴν κοίτην δὲ τῶν βυακίων καὶ λιμνῶν τούτων κτίθουσι τὰς κατοικίας των. Πρὸς τοῦτο συναθροίζονται πολλοί, ἐνίοτε δὲ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἀφίσταται μέχρι τριακοσίων.

Ἐκλέγουσιν ἐν βυακίῳ ἢ μίαν λίμνην μὲ ἀρκετὸν βάθος ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ παγώσῃ μέχρι τοῦ πυθμένος, προτιμῶσι δὲ ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατὸν νερὸν τρέχον, ὅπως τοῖς χρησιμεύσῃ πρὸς μεταφορὰν τοῦ ὕλικού των.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐκλέγουσιν ἐν βυακίῳ ἀλλὰ τὰ βυακία δὲν ἔχουν πάντοτε τὸ ἴδιον βάθος· τὸ νερὸν ἄλλοτε εἶνε περισσότερον ἄλλοτε ὀλιγώτερον ἀναλόγως τοῦ καταβαίνοντος ἀπὸ τὸ βουνόν. Αἱ κατοικίαι τῶν καστῶρων θὰ κινδυνεύουν ὡς ἐκ τούτου ἄλλοτε μὲν νὰ πλημμυρῶνται ἀπὸ τὸ νερὸν ὅταν εἶνε πολὺ, ἢ νὰ μένουν ξηραὶ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἀρκετὸν. Τὶ κάμνουν λοιπὸν; Τί θὰ ἐκάρμεν εἰς μηχαν-

νικός, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπεθύμει νὰ διατηρήσῃ εἰς ἐν βυακίῳ τὸ αὐτὸ ποσὸν ὕδατος; θὰ κατασκεύαζεν ἐν πρόχωμα, ἕνα τοῖχον ὁ ὁποῖος θὰ ἐσταμάτα τὰ νερά, καὶ θὰ ἐσχηματίζε τοιοῦτοτρόπως μίαν λεκάνην, ἐν εἶδος λίμνης, εἰς τὴν ὁποῖαν τὰ ὕδατα θὰ εἶχον πάντοτε τὸ ἴδιον ὕψος.

Οἱ κάστορες, οἱ ὁποῖοι, ὡς εἶπομεν, εἶνε μηχανικοί χωρὶς νὰ το ἤξεύρουσιν, κατασκευάζουσι ἐπίσης ἐν πρόχωμα. Ἄλλ' ἀράγε τὸ πρόχωμα τοῦτο πρέπει νὰ κατασκευασθῇ ὅπως οἱ τοῖχοι τῶν κήπων, μὲ τὸ ἴδιον πάχος ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὴν βάσιν; ὄχι. Διότι τὰ ὕδατα θὰ το κρημνίσουν μετ' ὀλίγον. Τὰ νοημονέστατα ζῶα κατασκευάζουσι τὴν βᾶσιν τοῦ προχώματος τρίς ἢ τετράκις πλατυτέραν — ἐπομένως στερεωτέραν — ἢ τὸ ἐκτὸς τοῦ ὕδατος μέρος αὐτοῦ. Ἀμέσως ὅμως γεννᾶται ἐν ἄλλο ζήτημα. Τὸ πρόχωμα αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε εὐθύ ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης μέχρι τῆς ἄλλης; Ὁχι· ἐπειδὴ τὸ ρεῦμα ἔχει περισσοτέραν δύναμιν εἰς τὸ μέσον παρὰ εἰς τὰς δύο ὄχθας τοῦ βυακίου, κατασκευάζουσι κυρτὸν τὸ πρόχωμα, τὸ δὲ προεξέχον μέρος εὐρίσκεται εἰς τὸ μέσον ἀποτελοῦν ἰσχυρότερον φραγμὸν κατὰ τοῦ ἰσχυροτέρου ρεύματος.

Καὶ ποῖον ὕλικόν μεταχειρίζονται; θὰ ἐρωτήσετε. Ἐχουν εἰς τὴν διάθεσίν των οἱ κάστορες λίθους, γρανιτικὴν ἀμμοκονίαν; ὦ! ὄχι· οἱ κάστορες δὲν ἔχουσι τοιοῦτον ὕλικόν, ἀλλ' ἔχουν ξύλα ἐκ τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα φύονται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ βυακίου.

Κατ' ἀρχὰς κόπτουν ἐν μεγάλῳ δένδρῳ, τὸ ὁποῖον φθάνει ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης τοῦ βυακίου μέχρι τῆς ἑτέρας.

Τὸ κόπτουν ἀλλὰ διὰ ποίων ἐργαλείων;

Μὲ τὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐδῶκεν ἡ φύσις· μὲ τοὺς ἐμπροσθίους ὀδόντας, οἵτινες εἶνε κοπτεροὶ ὡς ὁ ὀξύτατος χαλύψ καὶ τοὺς ὁποῖους μεταχειρίζονται ὡς πριόνιον. Φροντίζουσι νὰ κατατρώγουν τὸ δένδρον μόνον πρὸς τὸ ἐν μέρος, ὥστε ὅταν τὸ πριόνισμα προχωρήσῃ ἀρκετὰ, τὸ δένδρον καταπίπτει μόνον τοῦ ἐπειδὴ δὲ τὸ δένδρον ἐκλέγεται εἰς τὴν καταλληλοτέραν θέσιν πάντοτε, ὅταν πίπτῃ ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς μιᾶς ὄχθης εἰς τὴν ἄλλην καὶ τοιοῦτοτρόπως

ἀποτελεῖ τὸ κύριον ὕλικόν τοῦ κατασκευασθῆσομένου προχώματος.

Οἱ κάστορες ἀφαιροῦσι τότε τοὺς κλάδους τοῦ δένδρου· ἐπειτα δὲ τρέπονται εἰς ἀναζήτησιν ἄλλου ὕλικού. Ἐκλέγουσι δένδρα μικρότερα παρὰ τὸ προηγούμενον διὰ τοῦ γνωστοῦ ἤδη τρόπου πριονίζουσιν αὐτὰ ἰσομεγέθη, ἀναλόγως πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὕδατος· τὸ ἐν ἄκρον αὐτῶν κάμνουν μυτερόν· ἐλησιμόνησα νὰ σας εἶπω ὅτι τοὺς πασσάλους κόπτουν οἱ κάστορες εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ βυακίου, δηλαδὴ τὸ πρὸς τὴν πηγὴν ἀφ' οὗ λοιπὸν τοὺς εἰσιμᾶσθαι ἀπολύουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ ρεῦμα, τὸ ὁποῖον τοὺς φέρει μέχρι τοῦ μέρους ὅπου εὐρίσκεται τὸ δένδρον.

Ἐκεῖ ἄλλοι κάστορες σταματοῦν τὰ πλεονα ξύλα, τὰ παραλαμβάνουσι, κάμνουν τρύ-

ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἀλλ' εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης. Εἶνε στρογγύλαι, ἔχουν δὲ πλάτος ἐνός ἢ δύο μέτρων, δηλαδὴ περίπου ἴσον μὲ τὴν διάμετρον τῆς τραπέζης, περίξ τῆς ὁποίας κἀθησθε ὅπως γευματίσετε μὲ τοὺς γονεῖς σας. Τὸ ἀνώτερον μέρος εἰσὶν ὑπεράνω τοῦ ὕδατος κατὰ ἐν μέτρον περίπου. Ὁ οἰκίσκος κατασκευάζεται μὲ τὸ ἴδιον ὕλικόν μὲ τὸ ὁποῖον κατασκευάσθη καὶ τὸ πρόχωμα, εἶνε δὲ στερεώτατος. Ὡς θύραν ἔχει μίαν μόνην ὀπήν, εὐρισκομένην εἰς τὸ βάθος, ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τὸ δὲ ἐσωτερικὸν διαίρεται εἰς δύο πάτωματα. Τὸ ἐπάνω πάτωμα χρησιμεύει ὡς κατοικία τῆς εἰκογενείας καὶ εἶνε πολὺ καθάριον· τὸ κάτω εἶνε ἡ ἀποθήκη τῶν τροφίμων· τὰ τροφίμα ταῦτα συγκολληθῆναι ἀπὸ φλοιούς δένδρων, πρὸ πάντων ἰστέων καὶ ὕδρο-

πας εἰς τὸ βάθος τοῦ βυακίου, καὶ βυθίζουσι ἐντὸς αὐτῶν τὸ ὀξὺ μέρος τῶν πασσάλων, τῶν ὁποίων τὸ ἄλλο ἄκρον στηρίζεται ἐπὶ τοῦ κορυμμοῦ τοῦ δένδρου. Ἐμπήγουσι πολλοὺς τσιούτους πασσάλους, πολὺ πλησίον ἀλλήλων, τοὺς ἐνόησαν δὲ δι' εὐλυγίστων κλάδων, τοὺς ὁποῖους διασταυροῦν καὶ συμπλέκουν τὰ μεταξύ διαστήματα γεμίζουσι μὲ χῶμα, εἶδος τσιμβυτοῦ, τὸ ὁποῖον οἱ κάστορες εὐρίσκουσιν εἰς τὰ περίξ (διότι πρὶν ἀρχίσουν τὴν κατασκευὴν τῆς κατοικίας των, ἔχουν ἤδη βεβαιωθῆ, ὅτι ὅλα τὰ ἀναγκαιούτα ὕλικὰ εὐρίσκονται ἐκεῖ πλησίον). Τὸ χῶμα τοῦτο ζυμῶνται μὲ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας των, διότι χεῖρας πρέπει ν' ἀποκαλέσωμεν τοὺς τόσον ἐπιδεξιούς ἐμπροσθίους πόδας των· τὸ κτύπουσι μὲ τὴν πλατεῖαν οὐράν των, καὶ οὕτω καταρθῶνται νὰ γεμίσουν τὰ μεταξὺ τῶν ξύλων κενὰ, καὶ νὰ ἀποτελειώσουν τὸ πρόχωμά των.

Τότε ἀρχίζουσι τὴν κατασκευὴν τῶν κατοικίων των. Αἱ κατοικίαι αὗται κατασκευάζονται

ἐντὸς τῶν φυτῶν, μὲ τὰ ὁποῖα τρέφονται οἱ κάστορες.

Τὸ δυσάρεστον εἶνε ὅτι οἱ κάστορες ἐργάζονται μόνον τὴν νύκτα καὶ ὅτι δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τους ἴδῃ εἰς τὸ ἔργον. Τὸ πρῶτ' οἱ περιδιαβαίνοντες εἰς τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ἐκλέγουσι πρὸς κατοικίαν των οἱ κάστορες, βλέπουσι ξύλα πριονισμένα, πασσάλους ἐτοιμοὺς, σημεῖα ἀποδεικνύοντα ὅτι, καθ' ἣν ὥραν οἱ ἄλλοι ἦσαν παραδοδομένοι εἰς τὸν ὕπνον, αὐτοὶ ἐργάζοντο· ἀλλ' ὡς εἶπομεν, εἶνε ἀδύνατον νὰ τους ἴδῃ τις ἐργαζομένους. Ἰσως δι' αὐτὸ ὑπάρχουν ἀκόμη παιδιὰ, τὰ ὁποῖα δὲν ἀγαποῦν νὰ ἐργάζονται. Ἄν ἐβλεπον μὲ τὰ μάτια των μὲ ποῖον ζῆλον ἐργάζονται οἱ κάστορες, εἶμαι βέβαιος ὅτι κανὲν παιδί δὲν θὰ κατεδέχετο νὰ φανῇ ὑποδεέστερον τῶν καστῶρων, ἀλλ' ὅλα θὰ ἐργάζοντο μὲ προθυμίαν καὶ ἐπιμονὴν διὰ νὰ μὴ ἀκούουν νὰ τοῖς λέγουν ὅτι ἐν ζῶον εἶνε φιλοπονώτερον, ἐργατικώτερον ἀπὸ αὐτὰ, τὰ ὁποῖα εἶνε ἄνθρωποι καὶ λογικὰ ὄντα.

Φιλοσοφία

ΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

[Μονόλογος πρὸς ἀπαγγελίαν ἐν σχολικαῖς ἢ οικογενειακαῖς ἐορταῖς.]

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

[Κοράσιον δεκατριῶν μέχρι δεκατεσσάρων ἐτῶν. Κράτσει δέσμη μαργαριτῶν.]

Πρὸ ὀλίγου ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἀνοδοέσμη.
[Τὴν δεῖνύει] Δὲν εἶνε ἀπὸ ἀκρεβὰ ἀνθη, ἀπὸ ἀνθη ποῦ εὐωδιάζουν, εἶνε δέσμη ἀπὸ μαργαριτῶν· δὲν εὐωδιάζει καθόλου καὶ ὅμως μὲ εὐχαριστεῖ πολὺ, πολὺ περισσύτερον παρὰ ἐάν ἦτο ἀπὸ τριαντάφυλλα, ἀπὸ γαρύφαλλα.

[Παρατηρεῖ τὴν ἀνοδοέσμη ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα.]

Τὶ ὠραία ποῦ εἶνε! [Μετὰ μικρὰν διακοπὴν] Αὐτὴ ὅμως μοῦ ἀρέσει καὶ δεῖ ἄλλον λόγον.

Χθὲς ἦτο ὠραία ἡμέρα, καὶ ἐκάμαμεν ἕνα μέγαν μέγαν περίπατον ἢ Εὐτέρπη, ἢ μεγάλη ἀδελφή μου, καὶ ἐγὼ.

Τὶ ὠραία ποῦ ἦτο ἡ φύσις! Κανένα σύννεφον ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανόν· ὁ ἥλιος, ὄχι πολὺ ζεστός, ἐξωσόνει τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ· πουλιὰ ἐκελεύουσαν μέσα εἰς τὰ πράσινα φυλλώματα.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐβλέπαμεν χωράφια μὲ χλόην ποῦ ὠμοιάζε μὲ πράσινο βελούδο, αἱ ἀγριοβιολέται ἐσκόρπιζαν μίαν λεπτὴν λεπτὴν, γλυκεῖα μυρωδιά.

Ἄλλὰ τὸ εὐμορφότερον ἀπὸ ὅλα ἦσαν αἱ μαργαρίται· ἐφάνταζαν τόσον ὠραία μέσα εἰς τὴν πρασίνην χλόην! θὰ ἔλεγεσ πῶς ἦσαν κεντημένα.

«Μαζεύετε μαργαρίτες; λέγω εἰς τὴν Εὐτέρπην.

— «ὦ, ναὶ ναὶ, τί εὐμορφος ποῦ εἶνε!»

Καὶ ἀρχίσαμε νὰ μαζεύωμε! Ἐτρέγαμεν ὅπου ἐβλέπαμεν καμμίαν ὠραίαν με ζωηρὰ φύλλα, ἐπηδούσαμεν αὐτάκια, ἐσκαρφαλόναμεν ὑψώματα. Εἶχαμε μαζεύσει ἕνα σωρόν, καὶ ὅμως δὲν ἐχορταίναμεν. «Ἄ! ἀκόμη λίγες καὶ φεύγομεν. Μὰ ἐκεῖνη ἐκεῖ, ποῦ εἶνε τόσον εὐμορφη; Μὰ ἡ ἄλλη κ'εἶ πάνω μὲ τὰ πλατεῖα τῆς φύλλα;

— Αἰ φθάνει πλέον, Ἀντιγόνη, μοῦ λέγει μὲ αὐστηρότητα ἢ Εὐτέρπη ἂν πᾶμε ἔτσι, θὰ νυκτωθῶμε ἐδῶ πέρα.»

«Ὡς τόσον ἐκόψαμεν ἀκόμη δύο τρεῖς ὡς ἀποχαιρετισμόν· ἐκρατούσαμεν τὸν θησαυρόν μας εἰς τὰς χεῖράς μας καὶ ἐμβήκαμεν εἰς ἕν μόνον

πάτι διὰ νὰ βγοῦμεν εἰς τὸν μέγαν δρόμον.

Εἰς τὴν καμπὴν τοῦ μονοπατιοῦ βλέπομεν μίαν γραῖαν. Ἐφορούσε παλῆα φορέματα, ἀλλὰ καθαρά. Ἀκουμβόουσε τὸ μέτωπόν τῆς εἰς τὰ χεῖρα τῆς, τοὺς ἀγκωνάς τῆς εἰς τὰ γόνατά τῆς καὶ ἐφαίνεται ὡς ἀποκοιμισμένη.

Ὁ κρότος τῶν βημάτων μας τὴν ἐξύπνησε· ἐσήκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ μᾶς εἶδε.

«Πολὺ κουρασμένη εἰσθε, τῆς λέγω.

— «Ναί, καλὰ μου κορίτσια, εἶπεν ἡ γρηοῦλα. Ἦλθα νὰ μαζεύσω κάμποσα ξύλα καὶ φρύγανα γιὰ ὅλη τὴν ἐβδομάδα, νᾶχω νὰ μαγειρεύω τὸν χυλὸ ποῦ τρώγω, γιατί, βλέπετε, δὲν ἔχω δόντια, κόρη μου. Μὲ παραπῆραν πλειὰ τὰ γεράματα, παιδάκια μου. Κουράζομαι μὲ τὸ τίποτε. Καὶ μὴν τὰ ρωτᾶτε, κόρη μου, τὰ γόνατά μου ὅσο νὰ κάνω αὐτὸ τὸ δερμάτι. Μὰ, ἔτσι ἀποσταμένη ποῦ εἶμαι, δὲν μπορῶ, ἡ κακομοῖρα, νὰ τὸ κουβαλήσω ὡς τὸ χαμόσπιτό μου. Καὶ δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ βοηθήσῃ. Ἐφώναξα, μὰ τοῦ κάκου! . . . Τὶ νὰ κάνω ἢ ἀμοιρῶ . . .»

Τότε μοῦ ἦλθε μίαν καλὴν ἰδέαν.

«Ἐμπορεῖτε νὰ πάτε σιγὰ σιγὰ εἰς τὸ σπιτάκι σας, χωρὶς τὸ δερμάτι; ἠρώτησα.

— Χωρὶς φέρτωμα, θὰ μπορέσω νὰ σύρω τὰ πόδια μου ὡς ἐκεῖ, εἶπε μὰ δὲν ἔχω οὔτε ξυλαράκι εἰς τὴν γωνίαν μου.

— Καὶ χωρὶς φωτιά· δὲν θάχετε οὔτε χυλὸ, εἶπα.

— Κοντὰ εἰς τὸ νοῦ κ' ἡ γνώσι,» ἀπήντησε.

Τότε ἔστρεψα καὶ εἶδα τὴν ἀδελφὴν μου. Φαίνεται ὅτι καὶ εἰς τὰς δύο ἦλθεν ἡ ἰδία ἰδέαν. Μὲ ἐν βλέμμα συνεννοήθημεν.

«Ναί!» ἔλεγε τὸ ἰδικόν μου βλέμμα.

«Ναί!» ἔλεγε τὸ ἰδικόν τῆς.

Παίρνομεν τὸ δερμάτι ἢ μίαν ἀπ' ἐδῶ κ' ἢ ἄλλη ἀπ' ἐκεῖ, καὶ τραβούμεν κατὰ τὸ χαμόσπιτό τῆς γρηῆς. Ἀπ' ὀπίσω μας ἤρχετο αὐτὴ, ἀργὰ ἀργὰ, λαχνασμένη.

«Τὶ καλὰ, τί πανετικὰ κορίτσια!» ἔλεγεν εἰς τὸν δρόμον, νᾶχετε τὴν εὐχὴν μου, παιδάκια μου.»

Ἐπειτα ἀπὸ μισὴν ὥραν σχεδόν, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χαμόσπιτόν τῆς γρηῆς. Εἶχαμε κουρασθῆ, τὰ

χεῖρα μας πρὸ πάντων ἦσαν κομμένα. Ἐδῶ εἰς τὰς κλειδώσεις· ἀλλὰ μέσα ἐδῶ [δεικνύει τὴν καρδίαν τῆς] ἐνοιώσαμε μίαν τέτοιαν εὐχαρίστησιν! ἢ καίμην ἢ γρηοῦλα θὰ εἶχε φωτιά τὸ βράδου εἰς τὴν γωνίαν τῆς. . . καὶ θάβραζε τὸν χυλὸ τῆς.

«Καὶ αἱ μαργαρίται;» θὰ εἶπῃτε.

[Παρατηρεῖ τοὺς θεατὰς μειδιῶσα.]

Αἱ μαργαρίται εἶχαν μείνῃ εἰς τὸ μονοπάτι. Ὅταν ἐγυρίσαμε τὸ βράδου εἰς τὸ σπίτι, κατακουρασμένα καὶ μὲ πρόσωπα κατακόκκινα, ἡ μητέρα μᾶς ἠρώτησε διατί ἀργήσαμε τόσον πολὺ. Διηγήθημεν τί συνέβη, καὶ ἡ μητέρα μᾶς ἀγκάλιασε καὶ μᾶς ἐφίλησε. Ὁ πατέρας μᾶς ἐμάλωσε ἰγάκι, ἀλλὰ πολὺ γλυκὰ· καὶ ἐκεῖνος ἦτο κατὰ βάθος εὐχαριστημένος.

«Μὰ αἱ μαργαρίται;» θὰ εἶπῃτε πάλιν.

Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἡ γρηοῦλα μᾶς ἠρώτησε πῶς ὀνομαζόμεθα καὶ ποῦ καθήμεθα. Καὶ ἡ καλὴ γραῖα δὲν ἐλησμόνησε οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε τὸν δρόμον καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς κατοικίας μας καὶ πρὸ ὀλίγου ἦλθε καὶ ἔφερεν αὐτὰς τὰς μαργαρίτας [δεικνύει τὴν ἀνοδοέσμη]. «Κόρη μου», εἶπε, «χθὲς γιὰ νὰ σηκώσετε τὸ

δερμάτι μου, ἀφήκατε τὰ λουλούδια σας. Ἐγὼ, βλέπετε, εἶμαι πτωχὴ γρηῆ, καὶ δὲν ἔχω τρόπον νὰ φανερώσω τί ἔχω μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου γιὰ σὲ καὶ γιὰ τὴν ἀδελφὴν σου, ἀπὸ χθὲς βράδου. Εἶπα ὅμως μὲ τὸν νοῦν μου: Τὰ κλά κορίτσια ἀγαποῦν τὰς μαργαρίτας· ἄς πάγω νὰ μαζέψω μαργαρίτας· ἐμάλεψα λοιπὸν αὐτὰς καὶ σοῦ τὰς φέρνω, κόρη μου.»

Ἐπῆρά τὰς μαργαρίτας· ἐσφιγξα μὲ συγκίνησιν τὸ χεῖρ τῆς καλῆς γραῖας, καὶ τὴν ὠδήγησα εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου εἶπα νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγῃ καλὰ.

Ἡ μητέρα τὴν ἐλυπήθη τὴν καλὴν γρηοῦλα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν προστατεύσῃ. Ἀπὸ τῶρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ τῆς λείψῃ πλέον τίποτε. Θάχη ξύλα ὅσα θέλει καὶ χυλὸ ὅσον θέλει.

Δι' αὐτὸ μοῦ ἀρέσουν αὐταὶ αἱ μαργαρίται [δεικνύει τὴν ἀνοδοέσμη] περισσύτερον ἀπὸ τὰ ὠραιότερα τριαντάφυλλα, ἀπὸ τὰ ὠραιότερα γαρύφαλλα.

Τὶ λέγετε; δὲν ἔχω δικαίον;

[Μίμησις]

Ω.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Μικρὰ Κατρεῖη.

Βεβαίως μὲ αἰσθητὰ ἀηδίας θὰ ἀκούετε τὴν λέξιν *ρητσίνολαδον*! Ὁφείλομεν πρᾶγμα, ἀλλ' ἀηδέστατον. Πολλοὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ τοῦ σφύρου καὶ τοῦ ἀναμιγνύουσιν μὲ καφὲν, ζαμπὸν κτλ.

Πολὺ καλλίτερος ἀκόμη τρόπος νὰ παίρῃ κανεὶς τὸ ρητσίνολαδον χωρὶς νὰ αἰσθάνεται ἀηδίαν· εἶνε ὁ ἐπόμενος.

Κόπτετε ἐν πορτοκαλλίον εἰς δύο, στραγγίζετε δὲ εἰς ἕν φιλιτζάνι τὸν χυμὸν τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν δύο τεμαχίων ἐπ' αὐτοῦ χύνετε μὲ προσοχὴν τὸ ρητσίνολαδον, εἰπειτα ἐκθλίβετε ἐπάνω εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ἄλλο ἡμίτερον πορτοκαλλί. Μὲ προσοχὴν δὲ μὴ κινήθῃ τὸ περιεχόμενον, προσφέρετε τὸ φιλιτζάνι εἰς τὸν ἀσθενῆ· ὅστις καταπίνει τὸ ἐν αὐτῷ ὡς ἐξαιρετικὸν πορτοκαλλίον. Ἡ ἀηδὴς γεῦσις τοῦ ρητσίνολαδου ἐξαφανίζεται, διότι μόνος ὁ χυμὸς τοῦ πορτοκαλλίου ἐγγίζει τὴν γλώσσαν καὶ τὸν οὐρανίσκον, τὸ δὲ ρητσίνολαδον μένει περιωρισμένον μεταξὺ δύο στρωμάτων χυμοῦ πορτοκαλλίου, εἰς τὸν ὅποιον φροντίζομεν νὰ προσθέσωμεν καὶ ὀλίγην σάκχαρον.

Ἐάν σκύλος μὲ τὴν γάτα.

Συχνότατα μεταχειρίζομεθα τὴν φράσιν αὐτὴν διὰ νὰ φανερώσωμεν ὅτι δύο ἄτομα αἰσθάνονται ἀναμεταξύ των ἀκατανίκητον ἀντιπάθειαν, ὅτι θέλουσιν

κατασπαράξουν ἄλληλα· ἀφορμὴν δὲ πρὸς τοῦτο λαμβάνομεν ἀπὸ τὰς σχέσεις τοῦ σκύλου καὶ τῆς γάτας. Ἐν τούτοις ἡ ἰδέαν ὅποιαν ἔχομεν περὶ τῶν σχέσεων τούτων δὲν εἶνε δικαία, ἀγαπώμενη δὲ πλείστα παραδείγματα ἀγάπης καὶ φιλίας τῶν δύο σκηνοφαντομένων τούτων οἰκιακῶν συντρόφων, ἐν δὲ ἐξ αὐτῶν εἶνε καὶ τὸ ἐπόμενον.

Πρὸ τίνος καιροῦ εἰς πάσασ (διαμαρτυρούμενος ἰσχυρῶς) χωρὶς τίνος παρὰ τὴν Βέρνην τῆς Ἑλβετίας, ἦθελε, δὲν εἰσεύρω διὰ ποῖον λόγον, νὰ ξεφορτωθῇ τὸν γάτου του. Τὸ ἔργον ἀνέβηκεν εἰς τὰ τέκνα του, τὰ ὅποια ἔθεσαν τὸ ζῆλον ἐντὸς σάκκου καὶ τὸ ἐρριψαν εἰς τὸ ποτάμιον. Ὁ σκύλος τῆς οἰκίας ἦτο παρὼν κατὰ τὴν καταβύθισιν ταύτην.

Μετ' ὀλίγην ὥραν τὰ δύο ζῶα στήζοντα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐπέστρεψαν πλάγι πλάγι εἰς τὴν οἰκίαν. Τὶ εἶχε συμβῆ; Ὁ ἀγαθὸς σκύλος εἶχε πηδήσῃ εἰς τὸ νερόν, ἀπ' οὗ δὲ ἔσυρε μὲ τοὺς δόντας τοῦ τὸν σάκκον εἰς τὴν ὄχθην, τὸν ἐξέσχισε, καὶ ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ φίλου του.

Σοφὰ Λόγια.

Ἡ ἀδύσκοπος ἐπανάληψις καὶ δοκιμασία ἐξασφαλίζει τὴν ἐπιτυχίαν οὐοῦ δήποτε ἔργου.

Φέρεσθε πρὸς τοὺς ἄλλους ὅπως οἱ ἄλλοι θέλωσιν νὰ φέρωνται πρὸς ὑμᾶς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 8 'Ιουνίου]

23. Στοιχειόγραφος.
'Όπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίστη, μὲ εὐρίσκεις εἰς πᾶν πλοῖον.
'Αν ἀλλάξῃς ἐν μου γράμμα, τότε γίνω' ἐν τῷ ἅμα ἐν θιλάσσιον θηρίον.

'Εστέλη ἐκ τοῦ Φιλοκάτερος Κίθρου.

24. Στοιχειόγραφος.
'Ακούσατέ με. Προσοχή!
'Αν σβύσω λά καὶ γράψω χί, Τρυπᾶ τὸ ἕνα, κινάεται. Πηδᾶ τὸ ἄλλο, χάνεται.

'Εστέλη ἐκ τοῦ Μουσουργοῦ.

25. Αἶνιγμα.
'Αρχόντες, πτωχοὶ μὲ ἔχουν καὶ ἀπρίζω σὰν τὴ χεῖρ σὰ φαγεῖ ποτὲ δὲν μπαίνω, τὸ νερὸ ὅμως μὲ λυώνει.

'Εστέλη ἐκ τοῦ Χαρολάμπους Γ. Σπυρίτη.

26. 'Αναγραμματισμός.
'Όπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίστη, εἰς τὰς προσευχὰς θά μ' εὖρη.
'Αν δὲ μ' ἀναγραμματίσῃς, τότε ἀφεύκτως μὲ εἰσέυρετε; τῆς Πελοποννήσου εἶμαι ἐπαρχία λακουστή, εἰς τὰ νότιά της κείμαι κ' εἶμαι 'ς ἄλλου σας γνωστή.

'Εστέλη ἐκ τοῦ 'Ελκιδόφορου.

27. Τρίγωνον.
Τὸ πρῶτον εἶνε χεῖμαρρος γνωστός 'ς τὴ Μεσσηνία.
Τὸ δευτέρον μου μέρος τι τοῦ χρόνου φανερώνει.
Τὸ τρίτον μου προστακτικὴ οὐχὶ πολὺ σπανία.
'Επίρρημα ἢ σύνδεσμον τὸ τέταρτον δηλώνει.
Τὸ πέμπτον ὡς στοιχεῖον εὐρίσκεται 'ς τὴν Χίον.

'Εστέλη ἐκ τοῦ Βικτωρος Οὐγγῶ.

28. Συλλαβικός ράβδος.
Τὸ πρῶτον δι' ἀποκοπῆς ἐκ τοῦ 'Αράχθου βγάλε.
Τὸ δευτέρον μου δένδρον τι γνωστόν ὅπου ρωτήσῃς.
Βασίλισσα τὸ πέμπτον μου διάσημος τὸ πάλαϊ.
Τὸ τέταρτόν μου ἡπειρός. Ζητεῖται γὺν ἡ λύσις.

'Εστέλη ἐκ τοῦ Πλουτέργου τοῦ Χαϊρανίου.

29. Ἀστήρ.
Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε καθένας μὲν νὰ ἀναγινώσκειται νῆσος, ὀρίζοντιώς δὲ ἱστορικὴ πόλις τῆς 'Ασίας, καὶ διαγωνίως αὐτακράτωρ τῆς 'Ρώμης καὶ βροχιλεύς τῆς Περούσις.

'Εστέλη ἐκ τοῦ Ἑθνομικῶ 'Ωκεανῶ.

30-33. Μαγικὸν γράμμα.
Διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως ἑνὸς ἐκ τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Πτώμα, πατὸς, τάφος, αὐτί.

'Εστέλη ἐκ τοῦ Παρηόρου Προκηθίως.

34-36. Μεταμορφώσεις.
α'). 'Ο Κόδρος δι' ἔξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Πόρρος.
β'). Τὸ κτῆνος δι' ἔξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ κῆφος.

'Εστέλη ἐκ τοῦ Θερ. Α. Χριστοφίδου.

36. Πρόβλημα.
Εἰς ἀδελφός καὶ μία ἀδελφὴ ηρωτήθησαν πόσους ἀδελφοὺς καὶ πόσας ἀδελφὰς ἔχουσιν.
'Ο παῖς ἀπήντησεν:
'Έχω τόσους ἀδελφοὺς ὅσας καὶ ἀδελφὰς.
'Η δὲ κόρη ἀπήντησεν:
'Έχω ἀδελφοὺς τρεῖς φορές περισσοτέρους ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς.»

Πόσαι ἀδελφοὶ καὶ πόσαι ἀδελφαὶ ὑπάρχουσιν ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ;

'Εστέλη ἐκ τοῦ 'Εσθ. τοῦ 'Αστῆρος.

37. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 4 = Πίλις βαυμασία
2 3 1 2 = Μουσικὸν ὄργανον
3 4 5 = Μέρος τοῦ προσώπου
4 1 1 6 5 = Ζῶν τετραπύκων
5 2 3 2 = Γυνὴ πατριάρχου τῶν 'Εβραίων
6 3 2 5 4 5 = Μία τῶν πέντε αἰσθήσεων

'Εστέλη ἐκ τοῦ Νάντιως Ἐβραγιάντου.

38. Πάξιγγιον.
Διὰ τῶν κάτωθι 16 συλλαβῶν σχηματίσων δεκάδω παροίμια.

Table with 4 columns and 4 rows of syllables: μω ρι δι χει, ψε φαη κα σε, ταν να θρε λο, φει και να το

'Εστέλη ἐκ τοῦ Κάλχαντος.

39. Φύρδην—μύγδην.
'Ανε ρόγας ἐξ αὐρίωνον
Τὰ ματιά ροσπηνίς,
Ἐῦτο τρούλις ἐξ τῶν διώνεν,
Τεῦο πῶνεν χρονεστῆϊ.

'Εστέλη ἐκ τῆς Πρασίτης Χλόης.

40. Ἀπρασόακτων.
Πότε δυνάμειδ νὰ μεταφέρωμεν νερὸν μὲ τὸ κόσκινον;
'Εστέλη ἐκ τῆς Βασίλισσας τῆς 'Γρυίας.

41. Ἀπροστέλις.
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.
1, Ἰδιότης πάντων τῶν σωμάτων. 2, Μέρος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. 3, Μουσικὸν ὄργανον. 4, Φυτόν. 5, Πτηνόν. 6, Ἐντομον.

'Εστέλη ἐκ τοῦ Τροισιῶ 'Αστώ.

42. Μίσσοστέλις.
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα στρατηγοῦ τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου.
1, Ἀσθένεια. 2, Βιβλίον. 3, Προσφιλεστάτη φίλη τῶν Ἑλλήνων παιδίων. 4, Εἶδος ἐνδύματος. 5, Θαλάσσιον τέρας. 6, Νῆσο; ἐνδοξος. 7, Φοβερόν ἐλάττωμα.

'Εστέλη ἐκ τοῦ Χριστοφιδῶ Ἀϊών.

43. Φωνηνηντόλιπον.
Μι—παχς—xy—t—πν—δν—μπρς—ν—κας.
'Εστέλη ἐκ τοῦ Χιονοσεκτικού Αἰῶνος.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἰσχυρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντας καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπώσεως τῆς νέας ταβίλας. Περαιτέρω καὶ μὴ λήψως φύλλον γνώσεων μετὰ περιλειπτικῶν ἐνός μηνὸς ἐκ πολὺ ἐκ τῆς ἐκδόσεως των εἰς τὴν ἀπαράδεκτα.